

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๓๐ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

รูปที่ 01

หน้าปก

๑. ตายแล้วฟื้น

ชีวิตของคนเรา มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงไปในท่ามกลาง และมีความตายเป็นที่สุด ไม่มีใครหลบพ้นความตายไปได้ ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็ก หนุ่มสาว เฉ่าชรา ต่างมีที่สุดคือ ความตายด้วยกันทั้งนั้น...

แต่สำหรับบางคนแล้ว ความตายไม่ใช่ที่สุดแห่งชีวิตของท่าน แม้ว่าคุณจะตายไปแบบผู้อื่นก็จริง แต่ท่านก็กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ บางท่านก็ตายซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายวาระ แล้วกลับฟื้นคืนมา คืบมาทุกครั้งไป...

ท่านที่ตายแล้วฟื้น ที่มีพยานหลักฐานบันทึกไว้ชัดเจนให้ผู้อื่นได้ทราบถึงเรื่องราวหลังความตาย ประกอบด้วย พล.ท.สมาน วีระไวทยะ พ.อ.พิเศษเสนาะ จินดร์ดีร์ และท่านที่มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นพิเศษคือ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ (พระราชพรหมยาน)

มีคนเป็นจำนวนมาก ที่ไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิด มีความเห็นเป็นมิจฉาทิฎฐิ ปฏิเสธเรื่องชาติภพภายหน้า คิดเอาเองว่า นรก สวรรค์ ไม่มี แล้วพยายามสอนคนอื่นให้คล้อยตามความเห็นของตน...

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดเจนว่าผลบุญ-ผลบาป ชาตินี้-ชาติหน้า นรก-สวรรค์ นั้นมีจริง แต่ท่านนักปราชญ์เหล่านั้น กลับค้านแม้คำสอนขององค์สมเด็จพระบรมครูของเรา...

เป็นเรื่องน่าสงสาร ที่ท่านทำตามคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาไม่ได้ ท่านก็คิดว่าคนอื่นคงทำไม่ได้ด้วย ความจริงแล้วแม้แต่เด็ก ๆ จำนวนมากก็ทำได้และมีความสามารถกว่าท่านปราชญ์ใหญ่เหล่านั้นซะอีก...

ประกอบกับเรื่องราวของท่านทั้งหลาย ที่ฟื้นคืนจากความตาย

กระโถนข้างสวรรค์

ยืนยันเรื่องของชาติภพภายหน้า อาตมาจึงขอแสดงความเสียใจว่าบรรดานักปราชญ์ทั้งหลายนั้น ท่านเหนื่อยเปล่าแล้วกับการสอนผิด ๆ ของท่าน...

ในที่นี้ขอกล่าวถึงการตายแล้วฟื้นของอาตมาเอง ที่เป็นการตายเปล่า ๆ ไม่ได้มีเรื่องราวของชีวิตหลังความตายมาเล่าสู่กันฟังอย่างผู้อื่นเขา ขณะนั้น...อาตมาเพิ่งจะอายุสองขวบเท่านั้น...

จากคำบอกเล่าของ พ่อ - แม่ และพี่ ๆ หลายคน ว่าตอนนั้นอาตมากับพี่สาว(คุณมุกดา เพชรชินสกุล) ได้รับแจกท็อฟจากพ่อ ก็แบ่งกันกิน พี่มุกดาเขารู้จักแกะเปลือกออกก่อน ส่วนอาตมานั้นไม่รู้ความ...

รับท็อฟพี่มาก็ใส่ปากอมเล่นทั้งเปลือก ท็อฟพี่สมัยนั้นเม็ดโตมาก (ราคาเม็ดละ ๑๐ สตางค์) พอมไปอมมา เปลือกท็อฟที่ถูกน้ำลายลื่นเข้าก็ผลุบเข้าไปในหลอดลม อาตมาเลยชักตัวตั้ง...!

พ่อ - แม่ เห็นอาการของอาตมาเข้า ก็รีบวิ่งจะเอาออก แต่กลายเป็นดันให้ท็อฟพี่หลุดลึกเข้าไปอีก เลี้ยววนภายในทรวงอกไปทั้งบ้าน อาตมานั้นเขาคาดอากาศหายใจ หดสติไปตั้งนานแล้ว...

เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน คำว่าโรงพยาบาลเป็นสิ่งไกลเกินฝัน ได้แต่พยาบาลกันตามมีตามเกิด เวลาผ่านไปเกือบสองชั่วโมง อาตมาเขี้ยวไปหมดทั้งตัว ดูด้วยสายตาก็ตายไปนานแล้ว แต่ด้วยความรักของพ่อ - แม่ แม้สภาพจะเป็นถึงเพียงนั้น ท่านก็ไม่ยอมหมดหวัง หันไปพึ่งพาสังคักดีลิสท์ คือบนบานต่อ "จ้าวแม่เบิกไพร" ว่าถ้าอาตมาฟื้นจะยกให้เป็นลูกจ้าวแม่ ๑๐ ปี...

จะด้วยบารมีของจ้าวแม่ หรืออาตมายังไม่ถึงที่ตายก็ไม่รู้ พ่อพอบจับ

รูปที่ 02
หน้า 01 - 02

ว่าสภาพจิตใจต้องฝึกมาดีพอ จึงจะบักลงสู่ความสงบได้ในทุกที่...
 อาตมาพบกับความสงบบริเวณครั้งแรกนั้น เป็นเพียงเด็กน้อยที่
 อายุ ๕-๖ ขวบ แต่ความสงบสุขที่ได้รับนั้น มันดีมีค่าถึงซึ่งจนบอกไม่
 ถูก ทำให้จำเหตุการณ์นั้นได้แม่นยำ ความวิเวกคราวนั้นเป็นเงินใด...?
 ขณะนั้นเป็นหน้าฝน คุน้ำริมถนนที่ลึกลับเกือบสองเมตรน้ำกำลัง
 เปี่ยมฝั่ง อาตมากับพี่น้องวัยซนทั้งหลาย ลงความเห็นเป็นเสียงเดียวว่า
 ต้องทำแพหยวกกล้วยเล่นกัน...
 เริ่มจากตัดต้นกล้วยขนาดเท่า ๆ กันมา ๕-๖ ท่อน จัดเรียงให้เป็น
 ระเบียบ เอาหลาวไม้ไผ่ตอกติดกันเป็นแพ ในสายตาสู้ใหญ่แล้วทำแผ่น
 จะงาย แต่กับเด็ก ๆ อย่างเราแล้วมันเป็นผลงานชิ้นมหัศจรรย์ทีเดียว...
 ทั้งผลึกทั้งคันแพลงไปในน้ำ หาไม้มาทำเป็นถ่อ แล้วโหมทั้งฝูง
 ก็ลงไปแออัดอยู่บนแพ ทั้งที่ว่ายน้ำไม่เป็นเลยซักคน แต่ขอให้ได้เล่นแกะ
 เรือจมน้ำตายไม่ต้องคิดถึง...
 ปกติต้นกล้วยก็สั้นอยู่แล้ว มาเปี่ยมน้ำเข้าก็ยิ่งสั้นหนัก จังหวะที่
 อาตมาตั้งถ่อขึ้นจากโคลนนั้นเอง... ก็พลาดทำสั้นตกน้ำดังตูมใหญ่
 จมหายไปในช่วงน้ำที่ขุ่นข้นและมีมดกัด...!
 นำประหลาด... ในความมืดอันเย็นเฉียบนั้น อาตมารู้สึกสงบเยือก
 เย็น สุขสบายจนบอกไม่ถูก เลยนั่งเฝ้าอยู่ได้น้ำ ตีมาด้ากับความสงบ
 ที่ได้รับ โดยไม่คิดต้นทุนขึ้นไปแบบคนตกน้ำทั้งหลาย...
 เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่รู้... อาตมารู้สึกตัวเมื่อมีมือความมา
 กระแทบ ดึงผมสั้น ๆ ของอาตมาจนตัวลอยขึ้นเหนือน้ำ... พี่มุกดานั่นเอง...
 กำลังนอนฟังพบบนแพ และชวนไปพบตังอาตมาขึ้นมา...

ทุกคนตกใจหน้าซีดปากสั่น การล่องแก่งมหาภัยเล็กลุ่มไปโดย
 ปริยาย ไม่มีใครบอกพ่อแม่ให้ถูกฟาดกัน อาตมาเจ็บขริบเป็นพิเศษ
 เพราะความรู้สึกรู้สึกดีติดอกติดใจกับความสงบที่ได้รับ...
 จนบัดนี้อาตมายังนึกไม่ออก ว่าทำไมเกือบ ๑๐ นาทีได้น้ำนั้น
 อาตมาจึงรู้สึกหายใจได้สบาย ๆ เป็นการหายใจทางไหน...? ทำไมถึงไม่
 ตกใจ...? ใครสามารถเอาได้โปรดเมตตาเฉลยให้ด้วย...
 ชีวิตนี้เป็นของน้อย จะสลายไปยามใดก็ไม่แน่ ขอทุกท่านเร่งทำ
 ความดี เพื่อเป็นทุนไปสู่จุดหมายในภพหน้ากันเถิด...

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธรรมปญโญ

๓. ท่านเจ้าคุณนรฯ

หากเอ่ยถึงนาม "หลวงพ่อดมมวิตรโก" หรือ ภิกษุพระยา
 นรรัตนราชมานิต ที่ผู้คนเรียกกันสั้น ๆ ว่า "ท่านเจ้าคุณนรฯ" แล้ว
 เชื่อว่าทุกท่านต้องเคยได้ยินชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านมาไม่มากก็น้อย...
 ท่านเจ้าคุณนรฯ เป็นพระสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่าง
 แท้จริง ยากที่จะหาพระผู้เด็ดเดี่ยว เด็ดขาดในการปฏิบัติธรรมเสมอ
 ด้วยท่านอีกแล้ว ท่านเอาจริงเอาจังในการปฏิบัติทุกอย่าง...
 ด้วยศีลาจารวัตรอันบริสุทธิ์ซึ่งงดงามของท่าน นำพาท่านโดดเด่น
 ขึ้นมาเป็นหลักชัยของหมู่ชน แม้ท่านจะเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ยุ่งเกี่ยว
 สูงส่งกับใคร แต่คุณความดีของท่าน ก็เจิดจ้าสว่างไสวจนปิดไม่มิด...
 คงจิตอันบริสุทธิ์ ด้วยได้รับการขัดเกลาอย่างวิเศษ ก่อให้เกิด
 อิทธิปาฏิหาริย์อันศักดิ์สิทธิ์ สงเคราะห์ต่อหมู่ชนโดยไม่เลือกหน้า

ปากต่อปากที่พากันกล่าวขาน เกียรติคุณของท่านยิ่งขจรขยายไป
ไปอย่างไร้จบ...

ในที่สุดก็มีผู้สร้างรูปเหรียญของท่านขึ้นมาบูชา ท่านก็โปรด
เมตตา ปลุกเสกอธิษฐานจิตให้ บุคคลผู้รับไปบูชา พบประสบการณ์
พิสดารต่าง ๆ มากมายนับไม่ถ้วน อาตมาเองก็พบกับความมหัศจรรย์
นั้นด้วย...

นายตู้ (วิจิตร แซ่ลือ) เพื่อนของอาตมา นำเหรียญนาคปรก
ใหม่เอี่ยมของท่านเจ้าคุณนรฯ มาแลกกับพระนางพญาของอาตมา
ตอนนั้นอาตมายังไม่รู้คุณค่า เลยถูกพี่ก้อง (คุณก้องเกียรติ เพชรขึ้น
สกุล) ทักคอเอาไปซึ่ง ๆ หน้า...

พอทราบว่าท่านเป็นอย่างไร อาตมาก็เสียใจจะขาด จนแม่
ต้องไปหาให้ใหม่ ตอนนั้นอาตมาเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ต้องนำเงิน
ไปจ่ายค่าเทอม ๒๒๐ บาท ได้เงินทอนกลับมา ๘๐ บาท...

อาตมาสอดเงินไว้ในสมุด ซ้ำจักรยานกลับบ้านเป็นระยะทาง ๖
กิโลเมตร ถึงบ้านจะนำเงินไปคืนให้แม่ แต่พอเปิดสมุดขึ้นมาไม่ทราบว่ามี
เงินนั้นอันตรธานไปไหนแล้ว...!

เคราะห์ดีที่อาตมาไม่เคยเหลวไหล หาไม่คงถูกฟาดกันลายแน่
แม่ให้บ่นท่านเจ้าคุณนรฯ ขอให้คืนมา อาตมาไม่ทราบว่าจะหันหน้า
พึ่งใคร ก็เลยต้องบ่นท่านตามที่แม่แนะนำ แต่ไม่คิดว่าจะมีทางได้
คืนหรอก...

พอเข้าชั้นไปโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ประกาศหาคนทำเงินหาย
อาตมาแสดงหลักฐานถูกต้องทุกอย่าง จึงได้รับเงินคืนมา เพื่อนหญิงชื่อ

"ทองคำ มากสุวิงศ์" เป็นผู้เก็บได้ ได้รับการสรรเสริญความดีจาก
ครูและเพื่อน ๆ ทุกคน...

นั้นเป็นความเมตตาของท่านเจ้าคุณนรฯ ที่สงเคราะห์แก่อาตมา
หลังจากนั้นไม่นานอาตมาเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มีโอกาสกราบฝาก
ตัวเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มหาอำพัน(พระภาวนาปัญญาวิสุทธิ)
แห่งวัดเทพศิรินทราวาส...

หลวงปู่ท่านเป็นสหธรรมิกของท่านเจ้าคุณนรฯ เมตตาเล่าเรื่อง
ปาฏิหาริย์มหัศจรรย์ต่าง ๆ ของท่านเจ้าคุณนรฯ ให้อาตมาฟังเสมอๆ
จนกระทั่งอาตมาอยากได้พระเครื่องของท่านเจ้าคุณนรฯ รุ่นอื่น ๆ
ขึ้นมาอีก...

วันหนึ่งอาตมาจัดรูปไปถวายหลวงปู่ ๑ โหล กระว่าถ้าหลวงปู่
จะเป็นมุลค่า อาตมาจะขอเปลี่ยนเป็นพระท่านเจ้าคุณนรฯ ด้วยทราบ
มาก่อนว่าหลวงปู่ท่านเมื่อยุ่จ้านวนหนึ่ง

แต่เอาเข้าจริงๆ อาตมากลับไม่กล้าขอ พอออกจากกุฏิของท่าน
อาตมาก็เลยไปเยี่ยมคุณยายที่ บางกอกน้อย หน้าฟ้าบอกกับอาตมาว่า
อยากได้พระอะไรไว้ใช้ ไปหาดูบนหิ้งพระข้างบนได้เลย...

อาตมาพบพระเครื่องเนื้อผงของท่านเจ้าคุณนรฯ ถึง ๔ องค์
คิดดูเถิด...อาตมาอยากได้ ท่านก็บันดาลให้ตั้งใจนึก แต่อาตมาเก็บ
ของไม่อยู่ เพื่อนฝูงมาขอให้เขาต่อไปจนหมด...ตัวเองมานั่งอยาก
ต่อไป...

มาภายหลังหลวงปู่มหาอำพันมอบเหรียญใบโพธิ์และ
รอยเท้าท่านเจ้าคุณนรฯ ให้อาตมาเป็นรางวัล ที่ไปเฝ้าพยาบาลท่าน

รูปที่ 05

หน้า 07 -08

ไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก...

จากที่เล่ามา แสดงให้เห็นว่า ดวงจิตบริสุทธิ์ของท่านเจ้าคุณนรฯ แม้จะละสังขารไปแล้ว ก็ยังคงยอนุเคราะห์สังเคราะห์แก่ผู้ศรัทธาท่าน อยู่มิได้ขาด ใครเดือดร้อนอะไร ท่านก็คอยช่วยเหลืออยู่เสมอ...

คุณความดีใด ที่ท่านให้การสั่งสอนไว้ ขอศิษย์ทั้งหลายจงนำไป ปฏิบัติเถิด จะเกิดสุขแก่ตน และครอบครัวอย่างหาที่เปรียบมิได้ จักเป็นสังฆานุสสติกรรมฐาน นำท่านพ้นจากที่ชั่วได้อย่างแน่นอน...

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมมปัญโญ

๔. ครูกรรมฐานคนแรก

ข้าฯ ขอบน้อมคุณ	แต่ท่านครูผู้อารี
กรุณาและปราณี	อุตส่าห์สอนทุกทุกวัน
ยังไม่รู้ก็ได้รู้	ส่วนของครูสอนทั้งนั้น
เนื้อความทุกสิ่งสรรพ	ดีชั่วชี้ให้ชัดเจน
จิตมากด้วยเอ็นดู	อยากให้รู้เหมือนแกล้งเกณฑ์
รักไม่ลำเอียงเอน	หวังให้แหลมฉลาดคม
เค็มมิได้ไม่รู้แน่	เหมือนเข้าถ้ำเที่ยวคล้างม
สงสัยและเชอะซม	กลับสว่างแลเห็นจริง
คุณส่วนนี้ควรไหว	ยกขึ้นไว้ในที่ยิ่ง
เพราะเราพึ่งท่านจริง	จึงได้รู้วิชาอายุ

บทสรรเสริญคุณครูบาอาจารย์นี้ ท่านจงวางอยู่ เหล่าวัตร เป็นผู้ประพันธ์ ลิขสิทธิ์เป็นของหลวงปู่หลุย(พระโสภณสีลคุณ)

วัดเทพศิรินทราวาส หลวงปู่มหาอำพัน เมตตาทรงแให้อาตมา ฟังทุกคืน...

คำว่า "ครู" มาจากภาษาบาลีว่า "คุรุ" แปลตรงตัวว่า "หนัก" เพราะหน้าที่พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของชาติ ที่จะหล่อหลอมเยาวชนออกมา ให้ได้ดีดีนั้น เป็นภาระที่หนักหนาสาหัสจริง ๆ ต้องเป็นทั้งพ่อแม่และครู อาจารย์ในเวลาเดียวกัน...

สมัยอาตมาเรียนชั้นประถมอยู่นั้น ครูท่านเข้มงวดทั้งความรู้ และความประพฤติ ไม่ยอมปล่อยให้ประมาทเด็ดขาด เพื่อนรุ่นพี่และรุ่นเดียวกัน ถูกปรับตักขำชั้นคนละหลายๆปี ถ้าไม่จริงจังไม่มีทางได้เลื่อนชั้นให้เสียชื่อครูหรอก...

ที่เรียนซ้ำชั้นจนโตเป็นหนุ่มเป็นสาวไปเลยก็มาก ส่วนใหญ่ พวกนี้มักจะเกเร จึงต้องมีไม้กวางสามนิ้วยาวสองเมตรไว้คุมประพฤติ หวดแต่ละที่แทบจะลอยตามไม่ไปเลย สมัยนี้ทำอย่างนั้นคงถูกย้ายไปดาวอังคารโน้น...!

ครูบางท่านตีนักเรียนมาตั้งแต่รุ่นพ่อ รุ่นลูก มาจนถึงรุ่นหลาน ดังนั้น นักเรียนที่เข้าเรียนจะมาขึ้นเสียงกับครูจึงไม่มี ก็พ่อยังถูกครูตี ลูกมันจะตี กว่าพ่อได้อย่างไร มาฟ้องพ่อว่าถูกตีมีหวังโดนพาดซ้ำอีกรอบ...

สมัยนั้นจบ ป.๔ มากก็มีการคัดตัวผู้ที่ต้องการเป็นครู เข้าสอน ต่อโดยได้รับการบรรจุเลย จึงไม่ต้องสงสัยว่า การเรียนนั้นหนักขนาดไหน ความรู้ถ้าไม่แน่นจริง จะออกไปเป็นครูเขาได้อย่างไร...

อาตมาเองมีครูจบ ป.๔ หลายท่าน ขอเอ่ยนามไว้เป็นที่เคารพ บูชาสัก๒ ท่าน คือ ครูเสงี่ยม ทรัพย์นิ่ม และ ครูพิส ถิ่นญวน จิตวิทยา

รูปที่ 06

หน้า 09 - 10

ในการสอนเด็กของท่านนั้น ผู้ที่จบครุศาสตร์บัณฑิตในสมัยนี้ เทียบไม่ได้แม้หนึ่งในหมื่น...?

ขอสลวถึงครุกรรมฐานคนแรกของอาตมาเสียที ตอนนั้นอาตมาเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน วิชาที่เป็นยาขมหม้อใหญ่ของทุกคนคือ คณิตศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นเลขคณิต พีชคณิต ตรีโกณมิติ ไซคอลลอเดอร์ ฯลฯ...

หลังจากถอดสมการสิบหกชั้น จนหน้ามืดตาลายกันทั่วหน้าแล้ว อาจารย์ณรงค์เดช บุญมี ก็ถามทุกคนว่า "นักเรียน มีใครอยากรู้โดยไม่ต้องเรียนบ้าง ?" ทุกคนยกมือกันสุดแขนเลย...

ท่านอาจารย์เลอธธิบายวิธีรู้โดยไม่ต้องเรียน กลายเป็นว่าท่านสอนกรรมฐาน แบบธรรมกาย ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ และอธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ แบบผู้รู้จริง โดยบอกว่า ถ้าถึงธรรมกายแล้ว อยากรู้อะไรให้ถาม "พระ" ท่านจะบอกได้ทุกอย่าง...

ในยุคนั้น...ใครปฏิบัติกรรมฐาน มักถูกกล่าวหาว่า "บ้า" ดังนั้นบรรดาครู และนักเรียนทั้งหมด จึงลงความเห็นเป็นเสียงเดียวว่า อาจารย์ณรงค์เดช "บ้า" แล้ว ยกเว้นอาตมาที่ไม่ได้คิดแบบนั้น...!

คำสอนของท่านอาจารย์ เหมือนกับจุดไฟในกายอาตมาให้สว่างรุ่งโรจน์ขึ้น เหมือนไม้คานงที่มีคนเปิดดอกให้โลดทะยานไป จิตของอาตมาได้รับความมหัศจรรย์ทางธรรมที่ไฝ่หามานานในคราวนี้เอง...!

ท่านอาจารย์ณรงค์เดช บุญมี ประกอบด้วยปฏิปทาของผู้เสียสละอย่างเปี่ยมล้น ของทุกอย่างท่านสละให้แก่ผู้ต้องการโดยไม่ลังเล บ้านพักครูที่สมัยนั้นหายากกว่าทอง ท่านก็ยกให้เพื่อนครูไปอาศัยแทน...

เงินเดือนของท่านจะแลกเปลี่ยนเหรียญบาทใส่พานไว้ นักเรียนคนไหนต้องการเงินซื้อข้าว ซื้อขนม ไปหยิบเอาได้เลย...ถ้าถึงสัปดาห์ไหนท่านจะบอกดีดชาติของนักเรียนแต่ละคนว่า เป็นใคร มาจากไหน เกิดมาเพื่อหน้าที่อะไร...?

ปัจจุบัน หากท่านอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ คงจะชราภาพมากแล้ว ขอท่านอาจารย์โปรดทราบ...ศิษย์คนนี้ยังระลึกถึงผู้มีบุญ...

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธรรมปฏิญ

๕. คาถาชินบัญชร

รากศัพท์ของคำว่า "คาถา" มาจากภาษาบาลีว่า "กถา" แปลว่า "วาจาเป็นเครื่องกล่าว" ดังนั้น...คำพูดของคนเราทุกคำก็คือคาถาทั้งสิ้น แต่คาถาในความเข้าใจของคน ไม่ใช่ในความหมายเช่นนั้น...

คาถาที่เรารู้จัก คือถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์ ที่สามารถแสดงผลอันวิเศษแก่ผู้ที่ยึดถือท่องบ่น ในบรรดาคาถาที่ท่านผู้รู้ผู้ชำนัมนั้น คาถาชินบัญชร ของ สมเด็จพระพุทธอาจารย์ หรือหลวงพ่อโต วัดระฆัง นับว่าแพร่หลายที่สุด...

คาถาชินบัญชรนี้เทียบพร้อมไปด้วยอรรถและฉันทลักษณ์ ทั้งยังคงความเข้มแข็งศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างยิ่ง พระเครื่องสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ลือลั่นสนั่นเมือง ก็ปลุกเสกด้วยคาถานี้เอง...

แต่ว่า...คาถาชินบัญชรนี้ ก็ยังมีแปลกแตกต่างไปหลายฉบับ บางฉบับก็เพิ่มมาหนึ่งบทบางฉบับก็ลดหายไปสองบรรทัด คาถาบางตัวก็ผิดเพี้ยนกันไป แต่นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร...

รูปที่ 07

หน้า 11 - 12

ความศักดิ์สิทธิ์ของคานานั้น ขึ้นอยู่กับสมาธิของผู้ที่ท่องบ่น ต่อให้คาถาผิดพลาดเพียงไรก็ตาม หากจิตเป็นสมาธิแนบแน่น มันคงเสียแล้ว ผลก็เป็นไปตามการอธิษฐานจิตทุกประการ...

หากท่านผู้อ่านตัดความตะขิดตะขวงใจในตัวคาถาเสีย ตั้งใจท่องบ่นอย่างจริงจัง ผลดีย่อมบังเกิดแก่ท่านอย่างไม่ต้องสงสัย และต้องอัศจรรย์ใจในคาถาอันวิจิตรไพเราะ ที่เป็นผลผลิตจากอัจฉริยภาพของเจ้าพระคุณสมเด็จพระเจ้าเป็นแน่แท้...

อาดมาใต้คานานี้จาก "หนังสือลานโพธิ์" อ่านแล้วชอบใจตรงที่ว่า หากใครท่องบ่นด้วยความเลื่อมใสอย่างแท้จริง พระสมเด็จพระเจ้าจะทรงมหากษัตริย์เป็นนิกหนา จะเสด็จมาอยู่กับผู้ท่องบ่นเอง...

ด้วยความอยากได้พระสมเด็จพระเจ้า อาตมาจึงพยายามหัดท่องคาถา วันแรกก็ตะกุกตะกักไม่เป็นท่า เหนื่อยขึ้นมาเลยเอาคาถาหนุนหัวหลับไป เกิดฝันว่าท่องคาถาได้คล่องบริวเลยละ...!

ตื่นขึ้นมาที่ท่องได้จริง ๆ...! นับว่าอัศจรรย์มาก เพราะความฝันกลายเป็นความจริงไปได้ อาตมาก็เลยท่องคาถาทุกวัน ท่องไปก็อธิษฐานไป ขอให้สมเด็จพระเจ้าเสด็จมาที่เถอะ...เจ้าพระคุณ...!

เวลาผ่านไป...ผ่านไป ไม่เห็นมีแว้วว่า สมเด็จพระเจ้าจะมาซึกที่จนอาดมาท่องคาถาจนชิน วันไหนไม่ได้ท่องเหมือนขาดอะไรไป ความอยากได้พระหายไปจากใจ กลายเป็นหน้าที่ประจำที่จะต้องท่องอย่างน้อยวันละ ๑ จบ...

ปีแล้ว...ปีเล่า...อาดมายังคงท่องคาถาโดยไม่เบื่อไม่หน่าย จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้ว ในปีนี้ ๑๑ของการท่องคาถาติดต่อกัน

กันนั่นเอง สมเด็จพระเจ้าจะทรงมหากษัตริย์เป็นนิกหนาได้เป็นนิกหนาได้มาสมใจนี้...

ผู้มอบพระโอรส เป็นนิกหนาสมเด็จพระเจ้าด้วย ทั้งบ้านมีแต่ของเก่า แสบไม่มีที่จะเก็บ เขาติดหนี้บุญคุณอาดมาไม่ทราบจะทดแทนอย่างไร เลยมอบพระเครื่องสุรศักดิ์ของตนให้อาดมา ๑ องค์...

นี่แหละ...ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่นของทุกอย่างเขาดีจริงอยู่แล้ว ขอเพียงเราทำให้จริงเท่านั้น ผลสำเร็จย่อมเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่นอน...

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมุมบุญญ

๖. เสียงเรียกกลางดึก

คนโบราณมักมีคำสอนแปลก ๆ เช่น "กินข้าวเย็นแล้วหน้าจะหนาว" บรรดาลูก ๆ ต่างก็อยากส่ายอยากหล้อ เลยแย่งข้าวเย็นกันหมดแทบจะตักกันตาย กว่าจะรู้ว่ามันเป็นนโยบายประหยัดก็หมดข้าวเย็นไปหลายก๊วย...

"กวาดบ้านกลางคืนขโมยจะขึ้นบ้าน" ยุคนั้นมีไฟฟ้าใช้ซะเมื่อไรละ เราเองนั่นแหละจะกวาดของมีค่าตัวเอง "หิวผมผิดหน้ากลางคืนผีจะมาเอาตัวไป" อารามกลัวผีเลยแต่งตัวไปจู้จี้กันไม่ได้ ถูกผู้ใหญ่ตม้ตม้สนทเลย...

"ได้ยินเสียงแปลก ๆ กลางคืนอย่าไปทัก" อันนี้สำคัญ เพราะของจำพวกไสยศาสตร์ คุณผีคุณคนนั้น ถ้าเราทักเข้าเท่ากับเปิดทางให้เขา มีของดีแค่ไหนก็หงายท้องทุกราย สมัยนี้ก็ระบาดมากไม่แพ้สมัยก่อน...

บรรดาหมอไสยศาสตร์มักจะร่อนวิชา ถ้าหาเป้าหมายให้ลงมือไม่ได้ ในสิบวันครึ่งเดือน ต้องปล่อยของอาถรรพณ์ออกไปที่หนึ่ง ของพวกนี้เขาเรียกว่า "ลมเพลมพัด" ได้ยินเสียงไปตกเข้าเราช่วยไป...

ส่วนพวกอสุรกาย สัมภเวสี ที่หมอมือใช้มา มักทำให้เราตกใจแล้วฉวยโอกาสทับร่าง ถ้าเราอยู่ในบ้านก็พยายามทำให้เราตก ถ้าเราตกเท่ากบ่อนุญาตให้เขาเข้ามา พระภูมิเจ้าที่ หมดลิตร์ชขวางเขา เราก็เสร็จอีกนั่นแหละ...

อาตมาฝึกกรรมฐานตามแนวของหลวงพ่อกับสองปี จึงเข้ามาทำงานกับพี่ชาย (คุณประสิทธิ์ เพชรชื่นสกุล) ในกรุงเทพฯ คืนหนึ่งอาตมานอนภาวนาจนอารมณ์ทรงตัว ก็ได้ยินเสียงพี่ชายคนโต ซึ่งไปทำสวนอยู่จันทบุรี เรียกอย่างชัดเจน...

เนื่องจากคำสอนที่จำขึ้นใจว่า "อย่าตก" อาตมาจึงนอนฟังเฉยอยู่ ครั้นหมดความอดทนก็กระซิบกับแม่ว่า "แม่...พี่ใหญ่เรียก..." แม่รีบดูให้อาตมานอนเรียบ ๆ บอกว่ากำลังฟังอยู่เช่นกัน...

อาตมานอนภาวนาไปเรื่อย เวลาผ่านไป...ผ่านไป เสียงรตราต่าง ๆ เยียบลง แสดงว่าดึกมากแล้ว ทุกคนคงหลับกันหมด ทันใดนั้น...จิตดูกลม ๆ อย่างหนึ่ง ลอยวิคเข้ามาทางหน้าต่าง...

ของสิ่งนั้นตกตุบกลงซุก ๆ เข้ามาใกล้ อาตมาเพ่งมองในความมืดสลัว ก็เห็นว่ามีนาค หัวกระโถน...! เจ้าประคุณเอ๋ย...เพ็งเคยถูกผีหลอกซึ่ง ๆ หน้าก็วันนี้แหละ...! เจ้าหิวกระโถนทำปากพะงาบ ๆ หัวเราะแบบหนึ่งไป...

โยมแม่ของอาตมานั้น เคยถือไม้คานตามตีเปรต ที่มาขอส่วนกุศล

กลางป่าไผ่ ในพายุฝน อาตมาก็ถูกแม่คนหนึ่ง ไล่เรื่องจะกลัวอะไรง่าย ๆ นั้น ไม่มีเสียล่ะ...อาตมาก็โดนตะครุบเจ้าหิวกระโถนทันที...!

มันกลิ้งหลบแะ...อาตมาหมุนตัวตามผีหิวกระโถนที่กลิ้งเอาเกิดเจ้าล่อไปรอบที่นอน ไล่ตะครุบจนเหนื่อยไม่ได้ซึกก็ จนมันกลิ้งหนีไปหลบที่มุมมืดของซอกเตียง คล้ายจะบอก ว่า ขอพักก่อน...

ที่นอนของอาตมาอยู่ข้างหน้าต่างติดบันได แม่นอนห่างออกไปเกือบสิบเมตร อาตมานึกได้ว่ามีเครื่องทุ่นแรงอยู่ใต้บันได จึงควานได้แป้นน้ำขนาดหนึ่งนิ้ว ยาวเมตรเศษ ๆ ขนาดกำลังเหมาะมือเลย...

"คราวนี้แหละแกเอ๋ย...ข้าจะทุบให้กะโหลกกระจายเชียว อยากรลอกกันตีนัก..."ความโกรธที่ถูกหลอกบวกกับ ความพยายามจึงจะล้างแค้น ทำให้อาตมาต่างดารถอเจ้าหิวกระโถนโดยไม่รู้สึกง่วงแม้แต่บ่อย...

นาฬิกาตีบอกเวลาตีสอง เสียงแมวจรจัดสองตัวชูตะคอกไล่กันจนแสบแก้วหู ฟังเสียงแมวอยู่ครู่หนึ่ง ก็มีเสียงเรียกชื่ออาตมาดังขึ้น...อาตมาเง้อแป้นน้ำสุดล้ำ...มาเลย...ไอ้ผีตัวแสบ...!

"เอ๊ย...นี่ข้าเองนะ..." เสียงพี่ประสิทธิ์โวยวายจนตื่นกันทั้งบ้านที่แท้พี่เขาจะปลุกอาตมาไปไล่แมว ดีที่ตาไวเห็นอาตมาเง้อแป้นน้ำจะบ้อมกบาล ไม่งั้นมีหวังถูกอาตมาฆาตกรรมแน่ ๆ ...!

อาจเป็นเพราะอาตมาไม่กลัว ไม่ตก ไอ้ผีเลยทำอะไรไม่ได้ ต้องใช้ลูกไม้หลอกให้พี่น้องง่ากันเอง ซึ่งจึงหว่าเวลามันเหมาะเจาะพอดี ทำให้แผนการของมันเกือบจะสำเร็จ กว่าจะอธิบายกันรู้เรื่องก็เกือบสว่างคาตา...

รูปที่ 09

หน้า 15 - 16

หากท่านผู้อ่านทั้งหลาย หมั่นเจริญภาวนาจนจิตใจมั่นคง สิ่งลึกลับอันเป็นภัยมืดเหล่านี้ ย่อมทำอันตรายท่านมิได้ และการเจริญภาวนานั้น ยังเป็นการเพิ่มบุญเพิ่มบารมี ช่วยของท่านเข้าถึงจุดหมายในชีวิตได้โดยง่าย...

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑
พระเล็ก สุระมยุปญโญ

๗. ภาวกรรมบนเก้าอี้

อาตมาติดนิสัยชอบการหยอหยินโยนตัวมาตั้งแต่เด็ก ขนาขวานไปเล่นไล่จับกับพี่ ๆ น้อง ๆ บนยอดไม้เป็นประจำ ทำให้ไม่ตกลงมาคอหักตายชะงัดแต่ตอนนั้นก็ไม่รู้ อาจเป็นเพราะเคยเกิดเป็นลิงมาหลายชาติก็เป็นได้...

โตขึ้นมาหน่อยก็เป็นแฟนหนังทาร์ซาน คิดใจ นายจอห์นนี่ ไวท์สมูลเลอร์ เป็นที่สุด แล้วมาเป็นแฟนยอดหญิงยิมนาสติก นาเดีย โดมานีซี มีการถ่ายทออดิยมนาสติกที่ไร แทบต้องเอารถขูด มาขูดตัวจากหน้าจอทีวีเลยละ...

ความบันเทิงประเภทเดียวที่สามารถควักเงินจากกระเป๋าอาตมาได้ คือ พวกกายกรรมหรือละครสัตว์ อย่างอเมริกันเซอร์คิสนั้นอยากดูแต่ไม่ได้ดู เพราะบวชมาหลายพรรษาแล้ว ชินแหกคอกไปดู มีหวังถูกขับออกจากวัดเป็นแน่แท้...

เมื่อมาฝึกกรรมฐานตามแนวของหลวงปู่ จะด้วยเป็นวิสัยเก่าๆที่ ชอบหกคะเมนตีลังกาหรือเปล้าก็ไม่ทราบ ทำให้อาตมาต้องมาเล่นกายกรรมซะเอง เป็นการเล่นที่เป็นเองโดยไม่ต้องมาเสียเวลาหัดซะด้วยซี...

ปกติอาตมาใช้คำภาวนาว่า "พุทธโธ" ซึ่งหลวงปู่แนะนำว่า เป็นคำภาวนาที่ง่ายและมีผลใหญ่ถึงพระนิพพาน พอมีเวลาว่างจากงานประจำ อาตมาจะฉวยโอกาสภาวนาทันทีโดยไม่ยอมหายใจทิ้งเปล่าๆอย่างเด็ดขาด...

การภาวนาของอาตมานั้น แบ่งออกเป็นวันละสามเวลา คือ เช้ามีดตื่น ตีสยาม ออกกำลังกายแล้วอาบน้ำอาบทำ สวดมนต์นิดหน่อย อ่านกรรมฐาน ๑๐ วันละบท พออารมณ์ทรงตัว ก็จับคำภาวนาจนทงโมงเช้าถึงเริ่มทำงาน...

รอบกลางวันพักเที่ยง เสียเวลาไปกับภารกิจ ๑๕ นาที แล้วมุดเข้าไปใต้ห้องรถ จับอารมณ์ภาวนาในอนุสติ ๑๐ ประการ เริ่มจากอานาปานุสติ ที่เป็นแม่บทใหญ่ คือนึกถึงลมหายใจเข้า ออก จนกระทั่งอารมณ์ ทรงตัว...

แล้วใคร่ครวญถึงความดีอันหาประมาณไม่ได้ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย เรื่อยไปถึงความดีของเทวดาว่าต้องทรงความดี เช่นไร จึงสามารถเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม เป็นพระอรหันต์วิสุทธิเทพได้...

จากนั้น ตรึกตรองถึงอานิสงส์ใหญ่ของการบริจาคให้ทานและการรักษาศีล คิดถึงสภาพร่างกาย ที่มีแต่ความสกปรกโสโครก ไม่น่ารักน่าใคร่ ถ้าตายจากมันไปตอนนี้ เราขอไปพระนิพพาน จิตเกาะนิพพานเป็นจุดสุดท้าย...

การภาวนาช่วงนี้ มีเวลาแค่ ๕๕ นาที อารมณ์บางอย่างที่แนบแน่นจนแทบไม่อยากจะไปทำงานเลย แต่ก็ไม่วางจะอยู่ได้ เพราะชักช้าแม้นาทีเดียว ตื่นหนัก ๆ จะลอมยกกระพอนหลุดจากการภาวนาไปเอง...!

รอบค่ำร่างกายเหนื่อยมากแล้ว หลังจากบริหารร่างกาย อาบน้ำ กินข้าวเรียบร้อยก็กราบพระ คิดตามที่หลวงปู่สอนว่า เราอาจจะตายตั้งแต่คืนนี้โดยไม่ได้เห็นวันใหม่ก็ได้ ถ้าเราตาย เราขอไปนิพพานแห่งเดียว...

รูปที่ 10

หน้า 17 - 18

พระโขนงข้างอรพมาลณี

แล้วนึกถึงพุทโธ หงายหลังไม่หันแต่พื้นก็กลับคว่ำออกไปเลย แต่วัน
ภาวนาได้ไม่สมใจอยาก ต้องมาเพิ่มการภาวนาในวันหยุดคือวันอาทิตย์ ซึ่ง
การภาวนาในวันหยุดนี่เองที่อาตมาต้องเล่นกายกรรมอยู่เป็นนาน...

อาตมานั่งภาวนาอยู่ที่โต๊ะบัญชี ครูหนึ่งก็เห็นแสงสว่างแพรวพรายยัง
กับเพชรลอยอยู่ข้างหน้า(หลังตาเห็น) แสงสว่างนั้นมีแรงดึงดูดมหาศาล
อาตมาต้านไม่อยู่ถูกดูดจนสภาพร่างกายตัวเองก้มลงหน้าติดกับโต๊ะไปเลย...

แสงนั้นยังคงดูดต่อไป จนหน้ากดลงบนมือที่วางราบบนโต๊ะ แรงกด
หนักจนปวดมือเหมือนกระดุกจะแตก จึงเลิกการภาวนาถอนจิตขึ้นมา อากา
รก็หายไป ภาวนาใหม่เมื่อไรก็เป็นใหม่อีก...

พอขยับแก้อีท่าโตะมาก ๆ มันดูดจนศีรษะติดกับปลายเท้า งอข้อ
งอขิงไปเลย พอคิดว่าจะหลุดไปถึงไหนนะ...? มันก็เปลี่ยนจากดูดเป็นผล็อก
ตัวค่อย ๆ ยืดตรง แล้วหงายไปที่ระเนอย จนศีรษะติดพื้นดิน...!

ก็นอนอยู่บนแก้อีกลม ศรัทธากับเท่าติดพื้นอยู่คนละด้าน เป็นการติดทำ
สะพานโค้งของยิมนาสติก บางทีติดอยู่เป็นครั้ง ๆ ชิวโม่ง บางทีก็ดันตาม
ดกแก้อีไปกองแอ้งแม้งกับพื้นก็บ่อยไป...

แม้ร่างกายมันจะอาละวาดขนาดไหน จิตมันก็เป็นสุขแบบแน่นกับการ
ภาวนา เป็นอยู่เท่านั้นบ่เดือนกว่าอาการต่าง ๆ จะหมดไป อาตมาทราบภายหลัง
ว่า เป็น ๑ ในปีที่ทั้ง ๕ ชื่อว่า อูเพ็งคาบิต

ถ้าท่านผู้อ่านภาวนาแล้วเป็นแบบนี้ จงอย่ากลัว อย่าตกใจ ให้ภาวนา
ไปเรื่อย ๆ ไม่นานอาการต่าง ๆ ก็จะหมดไปเอง บางคนกลัวจนไม่กล้าภาวนา
ทำให้ถึงความดีไปอย่างน่าเสียดาย...

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ

เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ในฤกษ์พรหมประสิทธิ์ จะมีวันที่มีปัญหา?

ตอบ : เขาเรียกว่า คติพิฆาต คือ มันไม่เหมาะ เหมือนกับว่าเราเป็นมด
แบกข้าวได้เม็ดหนึ่ง แต่เขาโยนมาให้กระสอบหนึ่ง แล้วมดแบกใหม่ล่ะ?
คือมดมันอยากได้ข้าวสารเป็นเรื่องปกติ แต่ว่าอะไรบางอย่างมันเกินกำลัง
เกินบุญ

ถาม : (ถามเรื่องพระวินัย) ....ถ้าเกิดว่ามีพระที่เป็นปาราชิกอยู่
แม่แต่องค์เดียวในหมู่สงฆ์... ?

ตอบ : มารยะหลังเขาตีความเอา ถ้าองค์สงฆ์ครบ ต่อให้มีพระที่
เป็นปาราชิก หรือสังฆาภิเสกก็ไม่ถือว่าเสียสังฆกรรม แต่จริง ๆ แล้ว
มันไม่ได้ คือถ้าอยู่กับเขาเป็นอนุสัมมบัน (ผู้ที่ศัลน้อยกว่า) อยู่ไหนนั่น
ต่อให้ครบองค์สงฆ์ก็ใช้ไม่ได้ อย่างของเราเป็นบัจฉิประเทศ คือนอก
เขตมัธยมประเทศ ถือว่าทำรูปก็ครบองค์สงฆ์ที่จะบวชพระได้ ถ้าเกิดว่า
รูปที่หกเป็นปาราชิก หรือสังฆาภิเสกมา ต่อให้ครบองค์สงฆ์ จริง ๆ แล้วมัน
ก็เสียสังฆกรรม มีอนุสัมมบัน (ผู้ที่ศัลน้อยกว่า) อยู่ในท่ามกลางสังฆกรรม
นั้น แต่ระยะหลังเขาพยายามจะตีความว่าให้มันเยอะเข้าไว้เผื่อว่าถ้ามี
ใครเป็นอาบัติ ที่เป็นครุอาบัติอยู่ด้วย เขาถือว่าไม่เสีย อย่าไปตีความตาม
จะพาเราเดี้ยงอีก

ถาม : แล้วของทุกอย่างที่จะใช้ต้องประเมินใหม่ครับ ?

ตอบ : ของที่จะใช้ ให้โยมเขาถวายแล้วประเมินก็แล้วแต่ถ้าของที่จะ

รูปที่ 11

หน้า 19 - 20

บริโกล เขาเรียกว่ากาลิก มีทั้งยามะกาลิก ยาวะกาลิก สัตตาหะกาลิก ยาวะชีวก ของที่ใช้ได้ระหว่งอรุณถึงเที่ยง เช่น พวกอาหารต้องประ เคนทุกครั้งที่เราจะกินลงไป เพื่อกินไว้ว่าเป็นของขาดประเคน ส่วน สัตตาหะกาลิกนี้เจ็ดวันประเคนที่ ส่วนยาวะชีวกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวก เกลัษ เช่น บัตถณเกลัษ ไบไม่เป็นยา มูลเกลัษ รากไม้เป็นยา ก็ถือว่า ประเคนครั้งเดียวใช้ได้ตลอดชีวิต

ถาม : (ถามเรื่องคาถา)

ตอบ : ถ้าเขาต้องการความสำเร็จก็ **สัมปฏิจฉามิ** ถ้าต้องการปิด เคาระหก็ใช้ **กะสัมสัมวิสะปะทะ** ถ้าเกี่ยวกับเรื่องเรียนเรื่องศึกษา ก็ใช้ **อิตติปิโส แก้วยอดฟ้า** พวกนั้นแหละ มันจะมีเกี่ยวกับพวกปัญญาแล้วแต่ สิ่งที่เขาขอว่าเขาจะขอเรื่องอะไร มันไม่เหมือนกัน

ถาม : (เรื่องเงินทำบุญ)

ตอบ : ถ้าเขาตั้งใจเป็นสังฆทาน ก็ไว้ในส่วนของสังฆทาน วิหารทาน ธรรมทานก็ได้ ดูถ้ามีตู้หยอดก็หยอดไป ถ้าไม่มีหลวงพ่อบอกว่า อันดับแรกเอาเข้าโรงครัว เป็นค้ำอาหารพระ, เณร ถือว่าเป็นสังฆทานอยู่ อยู่แล้ว อันดับที่สองก็แบ่งให้ใช้ในวิหารทานคือการก่อสร้างทั่วไป อันดับที่สามก็ค่อยเหลือเอาไว้ใช้ในฐานะของส่วนตัว อย่างเช่นว่าเจ็บ ใช้ได้ป่วย เป็นค้ำยาน พาหนะ เป็นค้ำอาหาร

ถาม : .....

ตอบ : หลวงปู่เดิม วัดหนองโพธิ์เป็นอาจารย์ที่ร่วมสมัยกับหลวงปู่ปาน สมัยนั้นเขาใช้คำว่าวิชามันยันกัน คือว่าต่างคนต่างมีดี ไม่ต่อยกว่ากัน หลวงปู่เดิมท่านเก่ง **ยันต์มหากาฬ** ใครไปก็สักติดกระหม่อมให้ แต่

หลวงปู่ปานท่านเก่ง **ยันต์เกราะเพชร** ถึงเวลาท่านเป่าที่กึ่งกลางคาลาเลย ถ้าเป่ายันต์เกราะเพชรแล้วไปสักยันต์มหากาฬ หลวงปู่เดิมท่านบอกว่า ไม่ต้องแล้ว ที่เอ็งได้แต่ก็เหลือดีแล้ว ส่วนใครที่สักยันต์มหากาฬ ถ้าไป ร่วมเป่ายันต์เกราะเพชร หลวงปู่ปาน ท่านก็บอกว่าไม่ต้อง ท่านเป็น อาจารย์รุ่นใหญ่ กัน แต่ว่าหลวงปู่ปาน ท่านนับแล้ว ถือว่าอายุน้อย เพราะว่า หกสิบเอ็ดอย่างหกสิบสองก็มรดกภาพแล้ว หลวงปู่เดิมนี้พอๆกับหลวง ปู่จง อยู่กันลิ้ม หลวงปู่เดิมนี้เขาเรียกหลวงพ่อดีตอก ท่านสูงสองเมตร พอดีเปะเลย โยมไปสร้างกุฏิให้ท่านว่าสองเมตร ท่านนอนหัวยันดินยัน พอดีเปะเลย หลวงปู่เดิมนี้แหละที่ท่านเอาเม็ดหอม มีดหอมสมัยก่อนใช้ในการ รักษาโรค คราวนี้มาถึงยุคหลวงปู่เดิมนี้ ท่านทำให้เขาติดตัวไว้ได้ ก็เลยกลายเป็นว่าติดตัวก็เป็นมหาอำนาจ ใช้ในการรักษาโรคก็ได้ ใช้ใน การขับไล่พวกไสยศาสตร์ก็ได้ พวกเสียด่างสมัยก่อนมันหนึ่งเหนียว แต่ มันกลัวลูกศิษย์หลวงพ่อดีตอก ถ้าหากว่าพวกมันดหมอเนี่ย เสียดเมื่อไรก็ ยู่เมื่อนั้นแหละ ทำอยู่ตั้งหลายขนาด ตั้งแต่ไปแก่นิ้ว ลงมาเจ็ดนิ้ว ห้านิ้ว มีหมด จนกระทั่งเล็ก ๆ เหมือนปากกา แล้วลูกศิษย์ท่านที่เป็นความยุ่ง ซ้ำ สมัยก่อนเยอะ ถือว่ามีดหมอแทนที่จะเอาขอสับ ก็เอาสันมีดหมอตีกับาล มันก็ยอมแล้ว คราวนี้เรื่องของรอยเท้านี้ รอยเท้าที่ให้เขาบูชา ท่านก็พิมพ์ ให้เขาๆ จนกระทั่งมันมีงานหนึ่ง ซึ่งรู้สึกว่าเขาต้องใช้มากเป็นพิเศษ ถ้า ขึ้นบิ๊มก็ลมใส่พอดี ท่านก็บอกว่ายกมาทั้งถาดนั้นแหละ ยกมาแล้ว ท่านก็เอาเท้าจุ่มครามแล้วก็วาง แล้วเอามือตบหัวเข่า มันติดทะลุจนถึง ผืนสุดท้ายนั้นแหละ ยิ่งกว่าซ็ร้ออีก วิชานี้เขาเรียกว่า **นะ ปัด ตลอด** หลวงพ่อบอกว่า เคยเห็นหลวงปู่ปานทำอยู่ครั้งเดียว ช่วงสงคราม

มหาเอเซียบูรพาที่ไทยรบกับฝรั่งเศส หลวงประธานท่องวิจัยมากกับ กำนันเถา เอาผ้ามาเป็นภาคเหมือนกัน บอกว่าจะออกรบจะขอยันต์ คราวนี้มันเป็นเรื่องรับตัวน ปกติแล้วฝ่ายนี้วัดบางนมโค หลวงปู่ปาน ท่านให้พระอาจารย์เจิมเป็นคนเขียน พออาจารย์เจิมเขียนเสร็จ หลวงปู่ ปานถึงเอาไปปลุกเสกอีกที พอเรื่องตัวน หลวงปู่ปานก็เลยบอกหลวงพ่ อว่าไปเอาไม้ห้ามา หลวงปู่ปานแกะเบรียงเดียว ยันต์ติดหมดทุกแผ่น เหมือนกัน ไม้รู้ว่ายันต์มาจากไหน เราเห็นผ้าขาว ๆ นี้แหละ แต่ดีที่เดียว ติดหมด วิชานี้เรียกว่า นะ บัด ตลอด เมื่อท่านมรณภาพ หลวงพ่อไม่ทัน ได้เรียนเอาไว้ ก็ได้ข่าวว่ามีลูกศิษย์หลวงปู่อีกคนหนึ่ง เป็นลูก ได้วิชานะ บัด ตลอดตัวนี้ไว้ ปรากฏว่าต่างคนต่างตาย เลยไม่ได้เรียนวิชาอีกตาม เคย คือลูกเฒ่าเขาหยุดหน้าฝน ช่วงนั้นพระเจ้าพรราชา แล้วการที่จะไปไหน ในพรราชา พระท่านให้ในกรณีเจ้าเป็น เรียกว่าสัตตาทะกัณเฑาะ แล้วไปได้ไม่เกินเจ็ดวัน กำหนดไว้เลยว่าต้องเป็น พ่อป่วย แม่ป่วย ครูบา อาจารย์ป่วย ไปเพื่อรักษาพยาบาล เพื่อนสหธรรมิกที่อยู่ต่างวัดจะสีก ไปเพื่อห้าม วัดพึงไปหาสัมภาระมาซ่อมวัด แล้วก็ได้รับกิจนิมนต์ไปเพื่อ เจริญศรัทธา เรียนไม่ทัน สมัยนี้เอะอะ ก็สัตตาทะกัณเฑาะ ไม้รู้ขาดพรราชา กันมั่งหรือเปล่า คราวนี้ในเมื่อเลิกเขาหยุด หลวงพ่อก็ไม่ได้เรียน พอออก พรราชาเขาก็ตระเวรรับงานต่อไปเรื่อย ต่างคนต่างตายไป หลวงพ่อท่าน บอกว่าเจ้าของโรง ที่เล่นเป็นตัวเอก ก็คือนายโรงไซ้ไหม ถึงเวลาจะทำ เบี่ยงขึ้นมา แล้วว่าคาถาตามวิธีครูบาอาจารย์บอกแล้วก็เป่าไป มันก็วิ่ง ไปเรื่อย จนกว่าจะมีอะไรขวางหน้ามันก็จะไปติดอยู่ตรงนั้น ถ้ามีสาม กิโโลอยู่ข้างหน้า มันก็ไปยันสามกิโโลนั้นแหละถึงได้ติดอยู่ด้านโน้น อย่าง

นั้นแล้วเบี่ยงไปอยู่ที่ไหน คนก็จะมาคิดนั้นมากที่สุด สมัยก่อนเขามีกการ เสกธง ถ้าเห็นธงต้องมา เสกกลอง ถ้าได้ยินเสียงกลองต้องมา ก็ตัวนี้แหละ นะ บัด ตลอด ก็จะมาทางด้านนั้น คราวนี้หลวงพ่อกันก็ไม่ได้เรียน ไว้ อาตมาก็ไม่ได้เรียนไว้ วิชานี้ไม่สามารถที่จะทำได้ แต่ว่าเคยรู้มาว่าถ้า จะเรียน นะ บัด ตลอด เขาจะเข้าไปในป่าช้า เขียนตัว นะ เอาไว้บนฝาโลง ว่าคาถา ภาวนาตามแบบแล้วดับ ไปติดที่กะโหลกศีรษะของผีตายในโลง ถ้าสำเร็จนี้ ต้องเอาผ้าขาววางไว้ใต้โลงแล้วดบทะเลงไปที่ผ้าขาวแทน สมัยหลังมีหลวงพ่อดัง วัดบ้านค่ายที่ระยองก็คงสมัยใกล้เคียงกัน นี้แหละ แต่ว่าเป็นรุ่นหลังมานิดหนึ่ง อันนั้นเอาขี้มันชันจารหัวให้แม่ ถ้า ลูกอยู่ในท้องติดหัวลูกด้วย ไม่อย่างนั้นไม่มีทางที่จะทำได้ แต่ถ้าดูยันต์ เกราะเพชรน่าจะเป็นส่วนหนึ่งเหมือนกัน เพราะว่าถ้าเป่าแม่ก็ติดลูกด้วย ไซ้ใหม่เพียงแต่ว่าที่จะไซ้หรือออกมาให้เห็นต้องเป็นลูกชายคนแรก หลวงพ่อเดิม พุทฺธสโร เกิดมาแต่ให้จริง ๆ มีแต่คนมาให้ท่านบิรมรอย เก็บทั้งวัน บิรมจนกระทั่งไม่มีเรียวแรงจะบิรม นั่งแปะอยู่กับพื้นมันก็ยังจะ เอาอีก ไม่มี ก็ให้เป่าหัวให้ ให้เขกหัวให้ ให้ถ่มน้ำลายใส่หัว คนเขาถามว่า หลวงพ่อครับ ถึงขนาดนี้แล้วยังจะทำให้เขาอีกหรือครับ ท่านบอกว่า ไซ้หนึ่งมัน ก่อนที่ท่านเคยเกิดเป็นคนเลี้ยงช้าง ไปตกปลอกช้าง ก็คือว่ามัด ขาข้างเอาไว้ คราวนี้ต้องไปไซ้หนึ่งให้เขาจับขาบิรมอยู่ทั้งวัน หลวงพ่อเดิม ท่านทำประโยชน์ตั้งแต่แรกจนถึงวินาทีสุดท้าย ท่านรู้เวลาตายของตัวเอง แต่ที่ท่านก็ไม่บอกใคร ท่านเตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว พอเวลาใกล้ จะสิ้นลมท่านถามครั้งสุดท้ายว่าน้ำในสระเต็มไหม ? ลูกศิษย์ก็บอกว่านี่ เป็นหน้าแล้ง เหลือไม่ถึงครึ่ง ท่านถามใช้จนถึงหน้าฝนไหม? ก็บอกว่าไม่

พอเสร็จแล้วท่านก็กลับเข้าสมาธิ เมฆมา ฝนตกหนักจนกระทั่งน้ำเต็มสระ ฝนหยุดท่านก็หมดลม สงเคราะห์จนถึงวินาทีสุดท้ายจริง ๆ ฝนตกขนาด น้ำเต็มสระนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ว่ากันเป็นชั่วโมง ๆ หลวงพ่อเดิม พุทธสโร ถัดมาก็มีหลวงพ่อกัน วัดเขาแก้ว หลวงพ่อน้อย วัดหนองโพธิ์ รุ่น หลัง ๆ ถัดจากหลวงพ่อกัน หลวงพ่อน้อยนี้ไม่รู้ว่ามีใครบ้าง หลวงพ่อกัน มรณภาพไปแล้ว หลวงพ่อน้อยไม่รู้ยังอยู่หรือเปล่า ?

ถาม : การที่เราฟังเทศธรรมะครบ ถ้าเกิดเราทำอะไรไปด้วยได้ไหม?

ตอบ : จริง ๆ คือว่าให้ตั้งใจฟังด้วยความเคารพ ถ้าไม่ใช้สมาธิจริง มันจะฟังได้ไม่ตลอด การที่ทำงานไปอะไรไป บางทีมันไม่ได้สนใจเสียด้วยซ้ำไป จะกลายเป็นปรามาสพระรัตนตรัยไป

ถาม : แล้วอิริยาบถในการฟังจะฟังอย่างไร ?

ตอบ : ไม่มีปัญหา จะทกคะเมเนตีสั่งก่าอย่างไก็ได้

ถาม : แล้วประเภทอยู่ในโบสถ์แล้วใส่หมวก ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นพวกคริสต์ หรือ ฮินดู ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องระเบียบ การถือของศาสนาเขา แต่ถ้าหากว่าบุคคลอื่น ๆ เขาใส่หมวกให้เขา ถอดหมวกเสีย ถ้ามีผ้าคลุมหัวให้เอาผ้าลงเสีย ถ้าหากว่าเขายังทำอยู่ก็อย่าไปสนทนารวมด้วย เพราะมันเป็นการไม่เคารพ ยิ่งประเภทขัดสมาธิคุยกับพระนี่ อยากรจะเตะให้ห่างท่องไปเลยเชียว

ถาม : แล้วลักษณะเดินกระโห้ง โคลงกาย สันตึระะ เป็นอย่างไร ?

ตอบ : ก็เหมือนกับข่อยบานีนอกอกใหม่ โคลงกายก็โยกตัวไปโยกตัวมา สันตึระะก็รู้อยู่แล้ว พุคอย่าไปสั่นหัว ลักษณะนั้นถ้าเด็กพูดกับผู้ใหญ่ก็ถือว่าไร้มารยาท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พุคกับพระก็ยังแย้เข้าไปใหญ่

ถาม : แล้วนามาสคืออะไร ?

ตอบ : คือ เงิน ทอง สิ่งที่ใช้แทนเงิน ทอง รัตนชาติทุกอย่าง อหามาส คือ ไม่ควรจับ ผู้หญิง วัตถุที่เนื่องด้วยกายหญิง เช่น เส้นผม เสื้อผ้า รูปที่ทำเป็นรูปผู้หญิง เครื่องประโคมทุกอย่าง หรือเครื่องดนตรีทุกชนิด ศาสตราอาวุธทุกชนิด เครื่องมือจับสัตว์ทุกชนิด แล้วก็มีผลไม้และข้าวเปลือกที่เกิดอยู่กับต้น กลัวจะไปขโมยเขา ถึงไม่ให้จับ

ถาม : แล้วถ้าไปจับเข้า ?

ตอบ : จริง ๆ มันดูเจตนาของเรา ที่ท่านห้าม ห้ามเพราะว่ากันการ สะสม กันการมีจิตกำหนด

ถาม : .....

ตอบ : การลาพุทธภูมิใช้รูปห้าดอก เทียนขาวห้าดอก บัวขาวห้าดอก ตั้งใจลาหน้าหิ้งพระ

ถาม : การอยู่ด้วยกันสองต่อสอง แม็กกลางแจ้งก็ไม่ได้ ?

ตอบ : ไม่ได้ คือว่าการอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ถ้าคนอื่นไม่ได้ยินว่าเราคุยเรื่องอะไรกัน ถึงอยู่กลางแจ้ง เรียกว่าที่ลับหู ถ้าหากว่าอยู่ในที่มุงที่บังพร้อมไม่เห็น เรียกว่าที่ลับตา ก็ปรับอาบัติทั้งคู่ ถ้าหากว่าเขาโจทย์ขึ้นมา ด้วยอาบัติอะไรก็ปรับตามนั้นเลย บอกปาราชิกก็ปาราชิก สังฆาทิเสสก็ สังฆาทิเสส ปาจิตตีย์ก็ปาจิตตีย์ หรือว่ารับว่าต้องอาบัติอะไรก็ปรับตาม นั้น อันนั้นมันเกิดจากพระอุทายินันท์แหละ อันนั้นนางวิสาขาท่านโจทย์ขึ้นมา ก็ท่านเป็นพระโสตาบันเรื่องที่ท่านโจทย์ขึ้นมาเชื่อถือได้

ถาม : ถ้าเกิดเอ่ยชื่ออาหารนี้ ท่านจะไม่รับ ?

ตอบ : ยกเว้นได้รับอันีสงส์กรู้น ให้ฉันคณะโภชนาคือสิ่งที่เจ้าภาพเขา

ประกาศบอกชื่ออาหารแล้วร่วมฉันกินสี่รูปได้ แต่ถ้าไม่ได้ฉันสงสักรินฉันได้แค่สามองค์เป็นอย่างมาก เกินนั้นแล้วต้องอาบัติทุกคำที่กลืน จริ่ง ๆ แล้ว เกิดจากสมัยก่อนเวลาพระมหากษัตริย์หรือมหาเศรษฐีมีมนต์ก็ตีอย่างเช่นบอกว่าจะเลี้ยงข้าวรูปายาส ได้ยินอยากกินขึ้นมา ก็ตะบี้ตะบันแย่งกันไป อย่างลืมว่าพระสมัยก่อนไปกินที่สามร้อย ห้าร้อย เจ้าภาพเลี้ยงไหวไหมล่ะ ? ท่านก็เลยต้องกำหนดห้ามเอาไว้ ไม่นั้นออกชื่อโภชนะ หรือว่าบ้านนี้เลี้ยงอาหารดี ก็แย่งกันไปอีก ถ้าไม่ถึงคิวของตัวเอง ถ้าไม่จกนิมนต์ให้ก็ไม่ไปตาเขไปอีก ไปโกรธเขไปอีก หาเรื่องลงนรก

ถาม : ตัวเกิดว่าพระวัดพื้น ออกกำลังกาย ?

ตอบ : ได้ แต่อย่าให้โยมเห็น ทำในกุฎิ อย่าให้เขาเห็น ออกกำลังกาย ออกได้อยู่หรอก แต่จริง ๆ แล้วถ้าหากว่าพระเดินจงกรม ภวานาอยู่มั่นหนักกว่าออกกำลังกายเสียอีก เพราะเขาเล่นกันเป็นวัน แล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปวัดพื้นล่ะ ?

ถาม : แล้วเวลาบิณฑบาต ต้องวางอารมณ์อย่างไรครับ ?

ตอบ : จริ่ง ๆ แล้วต้องจับภาพพระหรือหงอารมณ์ภาวนาไว้ได้ตลอด ยิ่งดี แต่มันยาก อาตมาเองปล้ำอยู่เป็นพรรษา กว่าจะทำได้ตลอด ส่วนใหญ่มันจะเผลอแว็บหลุด พอเผลอก็เกาะใหม่

ถาม : แล้วเวลาที่โยมใส่บาตรจะอายุพร ?

ตอบ : ตั้งใจอธิษฐานว่า ขอให้โยมที่สงเคราะห์เรา เป็นผู้มีความเป็นอยู่ที่คล่องตัว มีปวารณาที่สมหวังทุกอย่าง

ถาม : พระโพธิสัตว์ที่รอตริสรีกำลังใจท่านเทียบเท่าพระพระอรหันต์หรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากท่านที่บารมีเต็ม รอตริสรีจริง ๆ ส่วนใหญ่อารมณ์ใจจะเทียบเท่าพระอรหันต์ แต่ละเอียดกว่ากันเยอะนะ เพียงแต่ว่ารู้เท่าทันกิเลส สามารถป้องกันไม่ให้กิเลสเกิดขึ้นในใจได้ของท่านเท่ากับพระอรหันต์เพียงแต่ไม่ได้ตัดขาดทีเดียว

ถาม : แล้วเวลาบวชรับ จะรู้อย่างไรว่าองค์ไหนเป็นพระกรรมวาจาจารย์ องค์ไหนเป็นพระอนุสาวนาจารย์ ?

ตอบ : องค์ไหนอาวุโสน้อยกว่าเป็นพระอนุสาวนาจารย์ องค์ที่อาวุโสมากกว่าเป็นพระกรรมวาจาจารย์ ถ้าหากว่านั่งหันหน้าตามอุปัชฌายจารย์ องค์ที่อยู่ขวามือจะเป็นพระกรรมวาจาจารย์ องค์ที่อยู่ซ้ายมือจะเป็นพระอนุสาวนาจารย์ แล้วส่วนใหญ่อนุสาวนาจารย์จะเป็นคนให้อนุศาสน์ มี ๘ อย่าง แบ่งเป็นนิสัย คือเครื่องที่พระต้องอาศัย ๔ อย่างคือ นุ่งห่มผ้าบังสุกุล ถือบิณฑบาตเป็นวัตร อยู่โคนต้นไม้ ฉันทาต้องด้วยน้ำมูตรหน้า และถือกรรมกิจ ๔ อย่างที่พระทำไม่ได้เด็ดขาดเลยก็คือ เสพเมถุน ลักของเขา จำมนุชย์ให้ตาย อวดอุตริ มนุษยธรรมที่ไม่มีในตน องค์นั้นจะเป็นผู้ให้อนุศาสน์ เรียกอนุสาวนาจารย์ อีกองค์ก็เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ถาม : (ถามเรื่องสร้างรังกานปี)

ตอบ : สร้างก่อนได้ แต่ตอนแรกต้องทำให้ถูกพิธีกรรม โดยเฉพาะรังกานปีนี้มีเครื่องบวงสรวงที่ไม่เหมือนใคร คือ ต้องมีผ้าขาวคู่หนึ่ง ถ้าจะเอามาเข้าพิธีก็เอาผ้าขาวมา ๒ ผืน ใส่พานมา ซ้ายผืน ขวาผืน ทางเดียวกันไม่ได้ด้วย

ถาม : แล้วเวลาพระให้พร จะเลือกบทไหนดี ?

รูปที่ 15

หน้า 27 - 28

ตอบ : แล้วแต่ มันจะมีจำกัดเหมือนกัน อย่างเช่นว่าอันไหนที่เป็นงานศพก็จะให้บท **อะทาลิเม อะกาลิเม ญาคิมิตตา** บางที่เขาตัดเอาครึ่งเดียว ขึ้น **อะยัญจะ โย ทักขินาทินนา** มันก็เป็นครึ่งหลังของบทอาทาลิเม ถ้าหากเป็นงานมงคลทั่ว ๆ ไป ส่วนใหญ่ก็ใช้**มงคลจักรวาฬ**น้อย ถ้าหากเป็นเรื่องของการถวายสังฆทาน ใช้บท **อัคคะโต เว ปะสันนาหัง** ถ้าหากว่าเป็นของที่ถวายตามกาลอย่างเช่นว่า ถวายกุฐิน ถวายผ้าอาบน้ำฝน ใช้บท **กาลเอ ทะทันติ สะปัญญา** ถ้าหากว่าให้พรคนป่วย มารคนำมนต์ ต้องการให้หายก็ใช้บท **โส อัดทะลัทธิ** เขาจะมีเฉพาะของเขาเหมือนกัน ถ้าหากว่าเขาถวายอาหาร ก็ **กุตตา โภคยา** แต่ละบทจะใช้ในโอกาสและวาระ เราจะมั่วก็ได้เพราะโยมเขาไม่รู้ แต่ถ้าเจอโยมที่เขารู้เดี่ยวเขาทั่วมาจะขายหน้าเขา

ถาม : แล้วเวลาที่เราให้พรจะทำอารมณ์อย่างไร ?

ตอบ : ก็ตั้งใจนึกถึงพระเลย นึกว่าพระท่านว่าเองเลย นึกถึงภาพพระท่านสวดเองเลย ง่ายดี

ถาม : สำหรับโยมอุปัฏฐากนี้สามารถขอทุกอย่างได้ ?

ตอบ : จริง ๆ แล้วก็ เอาแค่สมควร ขอแค่ที่จำเป็นของพระ ไม่ใช่ใช้โยมอุปัฏฐากปวารณาแล้ว ก็ขอซะบันหันแหลกเลย อย่างนั้นจะไม่ใช้พระขอในสิ่งที่สมควรแก่สมณะวิสัย จริง ๆ ก็ไม่มีอะไรให้ขอมากไปกว่าจิวรบิณฑบาต เสนาสนะ คิลานะเภสัช เท่านั้นแหละ จิวรใช้ชุดหนึ่งก็ใช้กันจนลืมไปเลย บิณฑบาตก็กินเองอยู่ทุกวันใช้ใหม่ เสนาสนะก็ที่อยู่อาศัย ให้อย่างไรก็อยู่อย่างนั้น คิลานะเภสัช ยารักษาโรค ถ้าหากว่าป่วยใช้เป็นโรคเฉพาะก็ขอโยมได้ หรือไม่ก็ไปหาหมอ หมอก็จัดให้อยู่แล้ว

ถาม : แล้วเรื่องการสอนธรรมะ จะเป็นการอวดอุตริมนุสธรรมใหม่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของการสอนกัน ที่เขาบอกว่าอุตริมนุสธรรม อย่างเช่นว่า ฌาน วิโมกข์ วิมุติ สมาธิ สมาบัติ ห้ามบอกกล่าวกัน มิฉะนั้นจะเป็นการอวดอุตริมนุสธรรม ถ้าหากว่าเรามีจริงกล่าวถึงได้ ถ้าเป็นการสอนธรรมกัน ถ้าไม่ใช้การสอนธรรมกัน กล่าวเพื่ออวดไม่ได้

ถาม : (เรื่องทำน้อสุจีให้เคลื่อน)

ตอบ : ถ้าหากว่าฝันไม่เป็นไร แต่หากว่าเสียดสีกับผ้าหรือกระทบกับผ้า แล้วเป็นเองไม่เป็นไร ยกเว้นแต่ตั้งใจ ถ้ามันหลุดออกมาจากบัสสาวะเองก็เรื่องของมัน ยกเว้นแต่ตั้งใจ **เรื่องของธรรมะเขาตรงไปตรงมา คำว่าแกล้งทำ ก็คือตั้งใจทำ** แกล้งฆ่าสัตว์ให้ตาย ก็ตั้งใจให้ตาย แกล้งทำน้อสุจีให้เคลื่อน ก็ตั้งใจให้มันเคลื่อน

ถาม : แล้วถ้าเกิดเรื่องการกล่าวเตือนพระภิกษุ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลือกยุ่งเลย โดยเฉพาะพระใหม่ มันทะเลาะกันมาเยอะต่อเยอะแล้ว เพราะว่าต่างคนต่างรู้ดีนั่นแหละ เป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์ เขาจะตักเตือนเอง

ถาม : ของอะไรที่เราสามารถใช้เป็นส่วนตัวได้บ้าง ?

ตอบ : ถ้าเป็นของที่ใช้ตอนเป็นฆราวาสนั้น เป็นของเราถึงเวลาสึกแล้วเอากลับมาได้ แต่ถ้าเป็นของที่เขาดึงใจใช้ในการบวชอย่างเช่นว่า จีวรก็ดี ผ้าห่ม หมอน อะไร พวกนี้ ของทุกอย่างที่เป็นของสงฆ์ไปของทุกอย่างที่ออกจากโบสถ์มา รับจากโยมมาก็ดี เป็นของสงฆ์ทั้งหมด ถ้าต้องการต้องชำระหนี้ทำราคาปัจจุบัน

ถาม : (ตามเรื่องการฉันทะในเวลาวีกาล)

ตอบ : ไม่ใช่ธัมมะ เนยใส เนยข้น ..... น้ำอ้อย ไม่ใช่ฟาดกันพุงกาง ถ้าสม้ยหลวงพ่อร้อนหนึ่งแก้ว น้ำตาลหนึ่งช้อนชาแค่นั้นแหละ ท่านให้เอาอย่างนั้นจริง ๆ ถ้ามว่าทำไม่ต้องน้ำร้อนครับ ท่านบอกว่าน้ำร้อนทำให้กระเพาะมันขยายตัว มันจะไม่บีบเข้ามาทำให้ไม่รู้สึกทิว น้ำตาลก็เพิ่มสารอาหารที่มีนอยกได้เข้าไปหน่อยหนึ่ง

ถาม : เมื่อไรหมต้องกับหมคลุม ?

ตอบ : หมต้องใช้กับวาระที่สำคัญ เช่นว่า สวดมนต์ ทำวัตร ธรรมฐาน แล้วก็เข้าหาพระผู้ใหญ่อย่างนี้ ถ้าหมคลุมนี้ใช้เวลากลางนอกวัด ถ้าหากว่าออกนอกวัดหมต้องไปก็ใช้ได้ แต่เป็นทางการจนเกินไป เหมือนกับให้เกียรติเขาเต็มที หมเลียครบชุด เต็มยศ แต่จริง ๆ แล้วออกข้างนอกให้หมคลุม อยู่ในวัดให้หมเฉียวบ้าง คือ ปล่อยแขนข้างหนึ่ง ถ้าหากว่างานสำคัญของวัดที่หมต้องพาดสังฆาฏิเข้าไป แต่ถ้าพระธรรมยุติ เวลาออกข้างนอกท่านก็เอาสังฆาฏิซ้อนกับจีวรแล้วหมไป แต่บางองค์ท่านหมคลุมแล้วเอาสังฆาฏิพาดไหล่ไปด้วย

ถาม : ถ้าจะไปข้างนอกต้องบอก ?

ตอบ : จำเป็นต้องบอก นี่เป็นศีลพระเลย ต้องบอกผู้ปกครองเอาไว้ ถ้าเจ้าอาวาสไม่อยู่ก็ต้องบอกผู้ที่ทำการแทน ไม่อย่างนั้นก็โดนอาบัติศีลขาดเลย

ถาม : คำว่าไม่เอื้อเพื่อหมายถึง ?

ตอบ : คือไม่เคารพ คำว่าเอื้อเพื่อความหมายก็คือเคารพและปฏิบัติตามไม่เอื้อเพื่อตามพระวินัยก็คือไม่เคารพ ไม่ปฏิบัติตามคือประเภทผิดแล้ว ผิดอีก

ถาม : (ถามเรื่องพินทุ)

ตอบ : ให้ทำทันทีตั้งแต่ออกจากโบสถ์มา คำว่าพินทุนั้นแปลว่าวงกลม เขาว่าให้มีขนาดไม่เล็กกว่าแวงหางนกยูง นั่นคือเท่าหัวแม่มืออย่างนี้ จะได้เป็นเครื่องหมายที่ชัดเจน ได้รู้ว่านี่เป็นของเรา

ถาม : .....

ตอบ : อันนี้เราดูตัวเองได้ คือว่ามันจะดีแค่ไหนก็ตาม เขาไม่ให้ยึดกับผลอันนั้น ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำต่อไป ถ้าคิดว่าอันนี้เราทำได้แน่ ศีลที่เราทำได้แน่ ขยับขึ้นไปสัลด บดลองดู

ถาม : .....

ตอบ : หลวงพ่อท่านบอกว่ากาญจนบุรี มีภูเขาอยู่ลูกหนึ่ง โดดเดี่ยวไม่เข้าเทือกกับเขาลูกใดเลย ภูเขาลูกนั้นตั้งแต่กึ่งกลางเขาออกไปสิบห้ากิโลเป็นทองคำหมด อาตมาดมเจอ เป็นโยมดมเจอไหมล่ะ ? ก็ท่านบอกอย่างนี้ยังเจอเลย นี่สุพรรณเล็กกว่าเมืองกาญจน์ตั้งเยอะ เมืองกาญจน์แต่ทองผาภูมิอำเภอเดียว ใหญ่เท่ากับสมุทรสาคร สมุทรสงครามและสมุทรปราการรวมกัน แล้วที่เหลือมันใหญ่แค่ไหนล่ะ ? สุพรรณเล็กกว่าตั้งเยอะ

ถาม : .....

ตอบ : เอาอย่างนี้แล้วกัน ตะเวนไปตามวัดสายหลวงพ่อ อย่างหลวงพ่อโหนดที่ปัจจุบันเรียกวัดอัมพวัน ที่สองพี่น้อง หลวงพ่อโหนดกับหลวงพ่อหอมนี้วัดจะอยู่ใกล้ ๆ กัน วัดหลวงพ่อโหนดตอนนี้มีศพหลวงพ่อทองใบที่เป็นลูกศิษย์ตายแล้วไม่เน่าอยู่ แต่หลวงพ่อโหนดเขาเผาะเน ถัดไปอีกนิตหนึ่ง หลวงพ่อหอมวัดไผ่โรงวัวก็ไม่เน่าเหมือนกัน

รูปที่ 17
หน้า 31 – 32

หรือไม่ก็เลยไปไหนเลย หลวงพ่อเนียม วัดน้อยก็ได้ หลวงพ่อปลื้ม วัดสวนหงส์ไม่รู้ว่าเขาจะเผาหรือเปล่า? เพิ่งมรดกภาพเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง เอาลักษณะนี้แหละ ไปตระเวนดู ออกมาได้หรือเปล่าจะพาไปชุด?

ถาม : ไม่อยากได้คะ แต่อยากรู้ว่ามันจริง ๆ หรือเปล่า?

ตอบ : มีจริง ๆ จะ ตอนแรกก็คิดว่าฉันไปหรือเปล่า ก็เลยให้เพื่อนทหาร ไปเอาเครื่องมือวัดแรงแไปเช็ค ก็เป็นเรื่องจริง คือมันเยอะจนน่ากลัว ในชีวิตไม่เคยเจอของธรรมชาติอะไรอย่างนั้นมาก่อนเลย มันเป็นแบบทนายจะ ดักขึ้นมาเป็นทนายเลย แต่ว่ามันเป็นทอง มันเป็นเม็ดเล็ก ๆ สะเอียด ๆ ตอนแรกคิดว่าจะเป็นก้อน อย่างเป็นก้อนอย่างเก่งก็สักปลายนิ้วเท่านั้น อาตมาเป็นพระเลยขนไม่ได้

ถาม : อ่านแล้วรู้สึกว่ามันง่ายมากเลย?

ตอบ : ถ้าเอาจริงเอางี้ มันง่าย มันสำคัญที่เราเอาจริงหรือเปล่า? บางอย่างต้องทำให้พอดี เกินก็ได้ ขาดก็ได้ ถ้าหากว่าเกินพอดี มันทรมาณร่างกายจนเกินไป ร่างกายถ้าได้รับการทรมาณมาก จิตใจก็จะกระวนกระวาย ก็จวลอยู่ตรงนั้น มันก็ไม่ก้าวหน้า ขณะเดียวกันถ้าสบายเกินไป ก็เลสมันก็จะป็นเจ้านายเราแทน มันก็ไม่ก้าวหน้าอีกเหมือนกัน มันต้องพอดี คราวนี้พอดีของแต่ละคนมันไม่เท่ากัน มันไม่มีมาตรฐาน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ มันมีตามกำลังใจ กำลังกาย กำลังสติปัญญาของเราที่จะต่อสู้กับมัน ถ้ามันบอกว่าไม่ให้ওয়া เพิ่งเชื่อมั่น มันบอกว่าไม่ให้ก็ลองฝืนดูหนึ่ง ถ้าฝืนได้ก็อย่าให้เกิน ชั่วโมง เพราะว่าถ้าเกินนั้นมันเป็นการทรมาณร่างกายแล้ว ดังเวลาไว้เลย แต่ใหม่ ๆ อย่างเพิ่งไปตั้งนะ เพราะว่าถ้าร่างกายมันแย่งจริง ๆ ทำหน้าที่มัน

นานอย่างกับชั่วโมง อาตมาเคยนั่งประเภทเหมือนไหลอย่างกับงูเลื้อยเลย ลองดูว่าห้าชั่วโมง สิบชั่วโมง รัชชาติเป็นอย่างไร มันเหมือนกันจะทะเล่ หนึ่งไป ๆ มันเหมือนอย่างกับเหมือนมันบางลง ๆ จนกระทั่งมันทะเล่หนึ่ง ออกมา สุดยอดความทรมาณเลย บอกไม่ถูกว่ามันเจ็บมันปวดขนาดไหน

ถาม : .....

ตอบ : คือถ้าเรามัวไปสนใจอยู่มันก็ไม่ผ่าน แต่ถ้าเราไม่สนใจไปจับมัน จะตัดไปเลย เพราะประสาทมันแยกจากกัน คราวนี้หนึ่งไปสามวันสามคืน ก็ไม่มีปัญหา

ถาม : .....

ตอบ : คือว่าถ้าไม่รู้ก็ถือว่าความผิดน้อย แต่ถ้ารู้แล้วยังทำนี่ถือว่าเจตนา ปราบมาสพระรัตนตรัยเลย

ถาม : (ถามเรื่องพระพุทธรูปบาท)

ตอบ : เท่าที่เคยเจอประสบการณ์ของตัวเอง ก็มีแต่รอยพระพุทธรูปบาท อย่างรอยพระหัตถ์พระพุทธรูปเจ้าเท่าที่เคยดู มันก็ยังไม่ชัดเจนเป็นรูปหัตถ์ โดยตรงก็มี บางทีก็เหมือนกับเป็นแค่นิ้วมือ แต่คราวนี้มันสำคัญที่ว่าอยู่ที่คนเราเชื่อถือ ถ้าคนเราเชื่อถือ ถือว่าเป็นพุทธานุสติ อะไรก็ได้ สมัยก่อนนักเทศน์เขาถามกันเช่นว่า เขาขุดส้วม แล้วเจอไม้ท่อนหนึ่ง สมมุติว่าไม้ท่อนนั้นมันจมอยู่ในส้วมมาแล้วห้าปีสิบปี เอาขึ้นมาแล้วทำความสะอาด สะอาดเสร็จเรียบร้อยแะเป็นพระพุทธรูปให้คนเขากลับไหว จะได้บุญไหม มันก็ได้เพราะว่าคนเห็นเป็นพระพุทธรูป คนไม่ได้เห็นเป็นไม้ที่อยู่ในส้วม ตัวพุทธานุสติคือการยึดเกาะพระพุทธรูป เห็นเป็นพระพุทธรูปเจ้าใจนี้ถึงพระพุทธรูปเจ้าก็ได้เลย แล้วอีกอันหนึ่งสมัยก่อนเด็กมันไล่ตะปิ้ง

ถึงเวลาขอบริจาคเงิน บริจาคทอง บริจาคทองเหลืองไปหล่อพระพุทธรูป เอาตะบึงเด็กไปหล่อพระพุทธรูปจะได้บุญใหม่ ทำอะไรไม่ได้ ก็เขาล้อ เป็นพระถึงเวลาไหว้ก็ไหว้พระไม่ได้ไหว้ตะบึงเด็กนั้นและนักเทศน์สมัย ก่อนเขาตามกันเอาตายเลย ถ้าไม่แมนคำจริง ๆ เสร็จเขานะ ลักษณะ เดียวกัน มันถึงจะไซหรือไม่ใช่ก็ตาม ถ้าใจเขาเปิดคือ ก็ไซเลยอย่างมีพ่อค้า ชาวพม่าอยู่คนหนึ่ง เขาก็ประเภทเรียกว่ารักกตัญญูต่อแม่ตัวเองมาก จะไปค้าขายที่อินเดีย ก่อนจะไปก็กราบลาแม่ ถามแม่ว่าจะเอาอะไรบ้าง ใหม่ ถ้าไม่เกินวิสัยก็จะหามาให้ แม่บอกว่าอยากได้พระธาตุเขี้ยวแก้ว พระสารีบุตร ทำยังกับหาซื้อได้ในตลาด ลูกชายก็รับปากด้วยความที่ รักแม่ ไม่อยากปฏิเสธให้แม่เสียใจ ถ้าอยากได้ก็ต้องได้ ไม่คิดว่ามันจะ หายยากแค่ไหน ลูกก็ไปค้าขายจนกระทั่งสินค้าหมดแล้วจะเดินไปหา ก็ ไม่รู้ว่าจะเดินไปหาพระธาตุเขี้ยวแก้วที่ไหน กลับมาเจอหมาตายอยู่ที่เลย หุบเอาเขี้ยวหมาไปล้างขัดเสียวอย่างดี ใส่หมอบไปให้แม่ แม่ก็ตืออกดีใจว่า ได้พระธาตุเขี้ยวแก้วพระสารีบุตรมา ก็ตั้งใจบูชา สวดมนต์ไหว้พระบูชา อย่างดี พอกลางคืนปรากฏว่าเขี้ยวหมาเปล่งแสงสว่างไปทั้งกระท่อมเลย คือใจเขาเปิดว่าเป็นเขี้ยวแก้วพระสารีบุตร เทวดาท่านก็ต้องสงเคราะห์ ให้ เจ้าลูกชายก็อกจะแตกตาย พุดก็พุดไม่ได้ มันกลายเป็นของแท้ ไปได้อย่างไร มันสำคัญตรงใจยึด ตายึดใจเกาะ โดยเฉพาะพุทธานุสสติ ธรรมมานุสสติ สังฆานุสสติ เกาะเป็นอันว่าไซ

ถาม : เหมือนกับอำนาจระบฏิตอนข้าสัวม ข้าสัวมที่ไปปฏิบัติจิต ได้ดี ?

ตอบ : จะ นั่นแหละสำคัญที่สุด อยู่ในสัวมจำเป็นต้องภาวนาไว้ ไม่มี

ใครเขาว่าอะไรเลย ยิ่งทำยิ่งดี เพราะตอนที่เราจะเคลอสติ ส่วนใหญ่ก็ ตอนเข้าห้องน้ำห้องสัวม ตอนเคลิมกำลังใกล้จะหลับ ถ้าหากว่าเรา เคลอสติตอนนั้นนอนครายบางอย่างมันจะเข้ามาแทรกได้ เพราะฉะนั้นถึง อยู่ในสัวมยังต้องภาวนา พระพุทธเจ้าท่านไม่รังเกียจหรือ

ถาม : ตอนเป็นฆราวาสนี่ ถือศีลแปดตลอดเลยไหม ?

ตอบ : สองปีก่อนบวช มันมีอยู่วันหนึ่งที่หลวงพ่อบอกที่ขอขมาลาบ หลังจากออกจากกรรมฐานแล้วว่า ผู้ที่ปฏิบัติอยู่นี้ พระท่านบอกว่ามี อยู่ ๗๐ คน ถือศีลแปดทรงตัวได้เลย เราก็อึ้งงงไซ้เลย ว่าไซ้คือหนึ่งใน ๗๐ คน นั้น จำไว้เลยนะว่าการตัดสินใจนั้นสำคัญที่สุด ถ้าเราตัดสินใจ อย่างนั้นเมื่อไรได้ มรรคผลมันก็จะมา ถ้าตัดสินใจตอนนั้นมันก็จะ มาตอนนั้น รุ่งขึ้นมันก็เหมือนกับคอกหอยมันตัน มันไม่ยกก็ทำอะไร คราวหลังที่ยังแล้วก็ป็นอันว่าเล็กกัน มันจะเป็นของมันเอง มันก็ตีได้ เติรมอดข้าวไว้ตั้ง ๒ ปี จาก ๖๓ โลครึ่ง เหลือ ๕๔ โล

ถาม : ถ้าไม่บวช สงสัยจะได้เจอหลวงพี่ ?

ตอบ : ก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็หลวงพ่อบอกท่านชวน ก็ต้องบวช คือกับพ่อไม่ได้ หรือ ท่านรู้ไม่หมด ของเรารู้หมด ถาม ๆ ท่านทำไรก็ตอบได้ ไม่รู้จัก หมดสักที ของเรานี้ ถาม ๆ ไป ก็หมดเสียแล้ว

ถาม : (คอยเรื่องลูกศิษย์หลวงพ่อก็ใช้ทิพจักขุญาณดูหมอ)

ตอบ : บุคคลที่ไปหาหลวงพ่อสบายนั้นมันสองแสนเศษ งานใหญ่อาจถึง สามแสนกว่า แต่หลวงพ่อบอกว่า การที่ว่าเป็นลูกศิษย์ของข้า ไม่ จำเป็นต้องมาหาข้าก็ได้ อันดับแรกให้ตั้งใจรักษาศีลห้าให้ครบ อันดับที่สองให้ตั้งใจเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จริง ๆ

อันดับที่สามให้ตั้งใจว่าตายเมื่อไรขอไปพระนิพพาน ถ้าประเภทนี้ ต่อให้ไม่ไปหาเลย หลวงพ่อก็รับเป็นลูกศิษย์ แต่ถ้าพวกที่อ้างตัวว่าเป็นลูกศิษย์แล้วไม่สามารถปฏิบัติสามข้อนี้ได้ ต่อให้มันอยู่กับข้าทุกวัน ข้าก็ไม่ถือว่ามันเป็นลูกศิษย์ สะใจไหม ก็ดูเขาก็แล้วกันว่าเขาทำได้หรือเปล่า คราวนี้เข้าใจแล้วนะว่าลูกศิษย์ประเภทไหนที่หลวงพ่อบอกว่าใช่ แล้วประเภทไหนที่ไม่ใช่ คนไปหาหลวงพ่อบอกต่อมาก ใครเขาบอกว่า เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่าเรปฏิบัติเขาไม่ได้แต่ให้ความประพฤติของเขา แทน หลวงพ่อบอกกับพระอยู่เสมอว่า แกบอกเขาว่าเป็นพระวัดทำ ชุง แกเอาชุงดี ๆ หรือชุงๆ ไปวัดเขา ถ้าประเภทชุงๆ ท่านไม่รับหรอกจะ

ถาม : (คุยเรื่องความไม่พยายาม)

ตอบ : มันมีคาถาอยู่บทหนึ่งซึ่งผลของมันรุนแรงมากเลย คือ สัมปะจิตฉานัม ผู้ได้ที่กลั่นแกล้งเราเนะ เราไม่ต้องไปตอบโต้ ไม่ต้องไปอะไรเขา ให้จุดรูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย ขอบารมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดา ครูบาอาจารย์ โดยมีพระพุทธเจ้า ผู้มีนามว่าเรวัตตะเป็นที่สุด ขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์ให้เราพ้นจากเรื่องเดือดร้อนนี้ อันนี้แหละคนทำชุงเอง ถ้าเขาทำดีกับเรา เขาก็รับดีไปหลายเท่า ถ้าเขาทำไม่ดีกับเราก็และเอง เราไม่ได้ทำอะไรเขาหรอก กฎแห่งกรรมสนองเขาเอง

ถาม : .....

ตอบ : อันนี้เป็นงานของท่านโดยตรง สมเด็จพระพุทธเรวัตตะนี้สมัยของท่าน เขาแกล้งกันซึ่งๆหน้า ท่านเทศน์อยู่มันก็แกล้งดึ้นๆพรวดๆอยู่ กลางศาลาย่างนี้ คือจะให้คนเสื่อมศรัทธาท่านให้ได้ เพราะว่าคุณสนา

อื่นๆเขาเสียสละไปเยอะเมื่อท่านตั้งศาลาพุทธขึ้นมา ก็พยายามจะ แกล้งท่านทุกวิถีทาง เพราะฉะนั้นองค์นี้ถนัดที่สุดกับการรับมือพวก ช่างแกล้ง ท่านเคยให้พรไว้เลยว่า ถึงเวลาถ้าเดือดร้อนขึ้นมาแล้วให้ บอกรู้ท่าน จุดธูป ภาวนา คาถาบทนี้เต็มมันจึงไปเองเราไม่ได้ ทำเขาหรอก

ถาม : แล้วคาถา สัมปฏิจฉามิ ?

ตอบ : อันนั้นก็ใช้ได้ อยู่ อันนั้นเรียกว่าสารพัตถ์นี่จะ แต่อันนี้โดยประเภท โดยตรงเลย อันนั้นเหมือนเอาชวานไปตากไม้ มันก็ตากได้เหมือนกัน แต่มันไม่ถนัด

ถาม : หลวงพี่รับสมัครลุกลแถวไหมคะ แล้วต้องทำอะไรบ้าง ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ ให้ตั้งใจทำตามกติกาหลวงพ่อบอก ต้องมีศีลห้าบริสุทธิ์ เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันคง ตั้งใจว่าตายแล้วจะไปไหน เดียวก็เป็นลูกแถวหลวงพ่อบอกไปเอง ไม่ใช่ลูกแถวหลวงพี่ ทำอย่างไรบ้าง? อันดับแรกต้องอดข้าวเก่ง ๆ อันดับที่สองต้องไม่ขี้แย หลงทางที่สามวัน เจ็ดวันห้ามร็องให้เด็ดขาดจะ มันจะทั้งเหนื่อย ทั้งหิว ทั้งสุดยอดของความทรมาณ ทำอย่างไรจะให้เราคิดตัดร่างกายได้ เลิกห่วงร่างกายได้ แล้วของเราที่ถูกต้องจริง ๆ เลย เจ้าประคุณ จนถึงวันที่สิบเอ็ดสิบสองใจมัน ถึงยอมรับกฎของกรรม ความที่มันเป็นนักรบมาทุกชาติ มันตั้งหน้าตั้งตา ผู้ตะบันเลย ไม่ยอมรับกฎจริง ๆ พอยอมรับกฎของกรรมบิ๊งเดียวกลายเป็นสังขารูเบกขาญาณไปเลย มันไม่เอาต้นไม่เอากลาง มันโดดไปปลายเลย จะว่าไม่กลัว มันก็เข้าไปถึงสันหลังเหมือนกันนะ แต่ว่ามันไม่พินึ เคยไปโดนควายล้อมอยู่กลางป่า น่าจะเกินสามสิบตัว แต่ที่ประจันหน้า

กับเรานั้น นับเรียบร้อยแล้วสิบสองตัว แล้วที่ยังหกป่าโครม ๆ นี้ไม่รู้ อีกเท่าไร ชนิดที่แม่เตรียมจะซาริจแล้วเพราะมันหวงลู่มัน แล้วถึงเวลา เสื่อมมันจะลงไปกินน้ำ มันก็อาววาคใหญ่ เพราะว่าเรานอนขวางทางมัน อยู่ แต่มันไม่กล้าเข้าใกล้

ถาม : .....

ตอบ : คำว่าซื่อขายแลกเปลี่ยนโดยรูปียะ ที่มันไม่เหมาะไม่งาม เราใช้ เด็ดกวัดไปซื้อแทนได้ เช่น พวงมาลัยดอกไม้อูป เทียน มาบูชาพระอย่างนี้ ถ้าเรารู้สึกว่ามันไม่ดี หรือเขาถือสาเรื่องนี้ ก็ใช้เด็ดกวัดไปทำแทน

ถาม : (คอยเรื่องการชวนพระ)

ตอบ : เป็นเรื่องจำเป็นเสียด้วยซ้ำไป เพราะว่าถ้าสมาธิของเราไม่ดี ไม่สามารถจะทรงอารมณ์อยู่ได้ตลอดเวลา โอกาสที่จะพลาดให้อันตรายเข้ามาทำเราได้มันมีอยู่ เพราะฉะนั้นการพักพระอยู่กับตัว ถึงเวลาเข้าภาวนาให้พระอยู่กับตัว ภาวนาให้ท่านคุ้มครอง ท่านจะรักษาเราได้ตลอด ตัวเราปลอดภัย แต่พรหมหรือเทวดาท่านไม่ปลอดภัยแล้ว

ถาม : ตอนเช้านี้ควรจะตื่นสักกี่โมง ?

ตอบ : ตีสามตีก็ได้แล้วแต่เรากินดี แต่อย่าตื่นสายมาก ถ้าตื่นสายมาก ก็เลสมันตื่นก่อนก็ฟังชานมาก ตื่นก่อนก็เลสมันแหละดี ภาวนาจนอารมณ์ ใจทรงตัว รัก โกรธ หลง มันก็เย็นไปเสียแล้ว โดนดับไปชั่วครวาก็สบายไปทั้งวัน แต่ถ้ากิเลสตื่นก่อนก็มีเรื่องแฉ่งงานนี้ ฟังชานไปทั้งวัน รักษาอารมณ์ใจให้ดี ถ้ารักษาอารมณ์ใจไม่เป็น มันจะเป็นโทษแก่ตัวเรา เรื่องของหนังสือก็ดี วิญญูโทรทัศน์ก็ดี หนังสือพิมพ์ก็ดี อ่านได้ แต่ว่า

ต้องรักษาอารมณ์ใจตัวเองให้เป็น รักษาไม่เป็นก็เหมือนรู้ว่าอาหาร มันไม่ดี แต่ก็กิน ก็เจ็บป่วย แสบท้องบ้าง

ถาม : (ตามเรื่องการทำสมาธิ)

ตอบ : การนั่งสมาธิภาวนาตัวสำคัญคือสติที่รู้ที่อยู่ตอนนั้น อย่านให้ สติเคลื่อนออกจากลมหายใจเข้าออก ตามรู้เข้าไปว่ามันผ่านรูจมูก แล้ว ผ่านอกแล้ว ไปสุดที่ท้องแล้ว และออกจากท้องมาแล้วผ่านหน้าอก แล้ว มาอยู่ที่จมูกแล้ว ต้องให้ความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่ตรงนี้ อย่านไปคิดเรื่องอื่น คิดเรื่องอื่นเมื่อไร ดึงมันกลับมา ไม่อย่างนั้น มันจะไม่ก้าวหน้า พอถึงเวลามันฟังชานอีกใจหนึ่งมันยังพุทโธ อยู่นู่น ก็ เหมือนกับท้องอาชยานอย่างที่ว่า ไม่มีอะไรแนะนำจะ เพียงแต่ให้ทำใหม่ การนั่งสมาธิภาวนาจุดสำคัญคือ การสงบของใจ เรื่องอื่นเป็นของ แฉม ของแฉมชนิดที่ต้องการหรือไม่ต้องการเขาก็ต้องให้มา ซื่อรด เขาก็ต้องให้ลือมาแน่ ๆ ไม่ต้องไปตั้งหน้าตั้งตาหลอกรด ขอให้ซื่อรดให้ได้ ลือแน่ ท่านถึงว่าให้เรากวณอย่างเดียว พอถึงเวลาจิตมันทรง สมาธิได้ มันจะรู้เห็นเอง การรู้เห็น ไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป เพราะว่า เราอาจไปยึดติดกับมันก็ได้ ทำให้การปฏิบัติของเราไม่ก้าวหน้า การปฏิบัติที่แท้จริง คือการทำให้หมดสิ้นซึ่งกิเลส คราวนี้ มันจะหมดสิ้นได้เท่าไร มันจะละได้เท่าไร อยู่ที่ความสามารถของเรา เรื่องอื่นเป็นเรื่องที่เขาแถมมาให้ สำคัญที่สุดตรงนั้น คือเพื่อความ สุขในปัจจุบัน ให้จิตของเราไม่ฟังชาน อนาคตถ้าเราทรง ความดีได้ เราก็ไปเกิดในที่ดี อย่างเช่นไปเป็นเทวดา เป็นพรหม หรือ ไปนิพพานเลย อย่านไปชวนขายเพื่อไปอยากรู้อยากเห็น ตัวอยาก

มันจะกัน กาวนาไปอย่างเดียว เดียวถึงเวลาผลมันจะเกิดเอง กำหนดสติอยู่กับลมหายใจเข้าออก อยู่กับปัจจุบันแค่นี้ สิ่งที่เราคิดมันมันพาให้เราทุกข์ทั้งนั้น คิดไปในอดีตก็ตี คิดไปในอนาคตก็ตี ล้วนแล้วแต่ พาให้เราฟุ้งซ่าน หยุดอยู่กับปัจจุบัน อยู่กับลมหายใจเข้าออก อยู่กับการกาวนา หายใจเข้าพุท หายใจออกโร นับหนึ่ง หายใจเข้าพุท หายใจออกโรนับสอง ไล่ไปเรื่อย เอาสักห้าสิบคู่ก็พอ ถ้าทำได้โดยไม่ไปฟุ้งซ่านไปกับอารมณ์อื่นได้นับว่ายอดมนุษย์แล้ว ถ้าหากว่าแวบไปเรื่องอื่นนี้ ตั้งต้นนับใหม่เลยนะ ให้มันได้ทุกวัน ถ้ามันเมื่อยขา ปวดหลัง ก็เปลี่ยนอิริยาบถก็ได้ ไปยืน หรือว่าไปเดิน ไปนอนก็ได้ แต่ว่าอิริยาบถนอนต้องกำหนดสติให้มันคงเข้าไว้ มีฉะนั้นจะหลับ

ถาม : เวลา นั่งแล้วรู้สึกปวด ?
ตอบ : เรื่องของร่างกาย ภาษาทางพระเรียกว่าขันธมาร มารคือสิ่งที่จะมาขวางไว้ไม่ให้เราทำความดี เพราะว่าเราปกติเป็นสาวกเขาอยู่ แต่ถ้าใครตื่นนอน ทำความดี ก็จะหลุดจากอำนาจของเขา เขาก็จะพยายามขัดขวางเรา มารมีอยู่ด้วยกัน ๕ อย่าง คือ กิเลสมาร ความชั่วที่นอนนิ่งอยู่ในใจมานาน มันก็อาละวาด อภิสังขารมาร เป็นบุญ/บาปที่เราทำมาขวางเราไว้ ทำบุญมาทรงอุปถัมภ์ได้ ตายไปเป็นอุปพรหม อย่างเช่น เเวสตีญานา สัตินุญายตนพรหม ต้องอยู่นั้นตั้งแปดหมื่นหมวกกลับ ไม่ต้องทำมาหากินอะไรเลย ความดีก็ขวางได้ ส่วนความชั่วก็ขวางเป็นปกติอยู่แล้ว ขันธมารร่างกายเรา เดี่ยวเจ็บโน้น เดี่ยวปวดนี้ เดี่ยวเมื่อยนั้น เขาไม่ต้องการให้เราทำความดี ก็เลยดึงความ

สนใจไปจากจุดเฉพาะหน้า การที่เราปฏิบัติกาวนา เขาไม่ให้สนใจยึดติด ร่างกายอยู่แล้ว คราวนี้เราไปยึดก็เป็นอันไม่ก้าวหน้า เทวบุตรตมาร เทวดาเขามาสองใจ ทำโน้น ทำนี้ ให้เห็น เราไปยึดติดตามนั้นหรือเปล่า เราไปยึดติดก็เสร็จเขา ถ้าไม่ยึดติดก็ผ่านไปก็สบาย มัจจุมาร ความตายมาขวาง เห็นว่ากำลังใจของเรา เด็ดเดี่ยวแน่นนอนแล้ว ไม่สามารถที่จะดึงเราไว้ได้แล้ว แต่ว่าบังเอิญเรามีกรรมเก่า ที่เป็นอุปฆาตกรรมนั้นมา เขาเลยฉวยโอกาสตอกรกรรมนั้นเข้า ทำให้มันเกิดอุบัติเหตุให้เราตายไปเลย จะได้ไม่ต้องหนีพ้นเขา เสียไปชาติหนึ่งฟรี ๆ ฉะนั้นเจ้าพวกนี้ ๕ ตัว นี้จะคอยขวางอยู่ตลอด แล้วอาการเจ็บป่วยของร่างกายนี้เป็นขันธมาร

ถาม : .....
ตอบ : โดยส่วนใหญ่แล้ว โดยสัญชาตญาณมันจะประกอบไปด้วยอคติไม่รู้ตัว ออกตัวอย่างเช่นว่า ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะโกรธ ลำเอียงเพราะกลัว ลำเอียงเพราะหลง คราวนี้ว่าลักษณะของการบิณฑบาตแล้วให้กำหนดใจในลักษณะนั้น เรียกว่าอัปปมัญญา คือว่า เห็นทุกคนเสมอกันหมด ไม่ไปเลือกกว่าของใครรวยเราถึงจะรับ ของคนจนเราไม่รับ กับข้าวอันโน้นอร่อยเราจะเอา อันนี้ไม่อร่อยเราไม่เอา คนโน้นคนใส่สวยเรารับ ไม่สวยไม่รับ อะไรอย่างนี้ไม่ใช่ ตั้งใจลงเคราะห์ทุกคนให้มีความสุขเสมอหน้ากัน

ถาม : .....(ไม่ชัด).....เลือกห้องพัก ?
ตอบ : เขาเรียกว่าธรรมะจัดสรร คนอื่นเขาหนีไปนอนห้องแอร์หมด ทั้งกฎที่มีเทพหลวงพ่อไว้บ้านเลย ตีมีัยละ ? สบายเลย ทำตัวให้มัน

ลำบากเข้าไว้ ต่อไปอยู่ไหนมันก็สบาย ถ้าไปทำตัวสบายเข้าไว้ แล้วมันจะลำบาก หลายต่อหลายคนเขาถามว่าออกจากวัดทำงูทำไม่สบายจะตาย ก็มันสบายจะตายนะสิถึงได้ไม่ยากอยู่

ถาม : .....

ตอบ : เอ้อ ถ้าหากว่ามันขาดความรู้ตัวเมื่อไหร่ เดียวมันก็เผลอลอยลม ใ้เผลอตัวนี้พาลงนรกอยู่เรื่อยละ

ถาม : .....

ตอบ : คือบางคนเก่งเกินไป ดังนั้นเก่งเกินไปอย่าเพิ่งเชื่อ ะยะหลังๆนี้ มีพวกได้มโนอิทธิไปใช้ผิดเยอะ เอาไปใช้ผิด รู้จริงบ้าง ไม่รู้จริงบ้าง อะไรบ้างลักษณะนั้น ก็เลยทำให้คนเดือดร้อนกันเยอะ เพราะอย่างที่คุณนี่แหละ พอดูเสร็จแล้วก็เอาไปบอกคนอื่นเขา ทำให้ญาติโยมพี่น้องเดือดร้อนกัน ต้องไปแก้ไขต้องไปอะไรกัน เราเป็นลูกทำความดีที่เป็นบุญเป็นกุศล อุทิศให้พ่อแม่ไป ถ้าทำอยู่ในเขตที่เป็นกุศลก็ได้รับสบายไปเลย ถ้าทำอันยังไม่พามาไม่ได้ ผลบุญนั้นก็ยังรออยู่ไม่ได้ไปไหน

ถาม : .....

ตอบ : มันมีเยอะ ะยะหลังนี้เขาเก่ง ใช้ผิดกันอยู่เรื่อย มโนมยิทธินี้หลวงพ่อก่อนสอนให้รู้แล้วละ รู้แล้วเข็ดชะบัง เกิดมาก็ชาติต่อกี่ชาติ มีชาติไหนไม่ทุกข์บ้าง แต่ปรากฏว่าระยะหลังนี้ รู้แล้วไปยึดกันเรื่อย ประเภทไปพื้นความสัมพันธ์ ชาติก่อนเธอเป็นอย่างนั้นกับฉัน เธอเป็นอย่างนี้กับฉัน สบาย แทนที่ว้ายหน้าถึงฝั่งก็เลยกอดคอจมน้ำตายกันหมด มีชาติไหนที่เราไม่ทุกข์บ้าง ? ทุกชาติที่เกิดมายังทุกข์อย่างนี้แล้วยังอยากเกิดอีกใหม่ ? อันนี้ไม่ได้ตำหนิเขานะ คือคนเรา

บางที่มันกั๊กัน พอมันคั้นมันรู้อะไรก็อดไม่ได้ ทำอะไรก็ได้ก็เข้มนไปเรื่อย แต่ว่าไม่รู้ว่าจะสิ่งไหนควรสิ่งไหนไม่ควร แล้วบางอย่างประเภทเขามาหลอกเรา คนที่รู้เห็นยังชัดเจนเท่าไร ยังมีโอกาสโดนหลอกง่ายเท่านั้น เห็นเขาโล่ยิงกันมา เราก็โทรแจ้งตำรวจ ตำรวจมาถึงเราหน้าแตก เขาถ่ายหนังกันอยู่นะ แล้วเราเห็นเขายิงกันจริงๆ ไหมละ? จริง... แล้วเรื่องที่เราเห็นจริงไหมละ ? ไม่จริง...ลักษณะนี้แหละ การรู้เห็นของทิพจักขุญาณ บางทีก็มีการทดสอบกัน แล้วเขาทดสอบกันแรงหนักๆ กัน เขาไม่เกรงใจกันหรอก โดนตีได้สบาย ฉะนั้นยิ่งรู้มากเท่าไร ยิ่งต้องระมัดระวังมากเท่านั้น สมมติว่าความเป็นทิพจักขุญาณเรา ๓ เรื่อง ๔ เรื่องพร้อมๆ กัน เรื่องที่ ๑ ถูกต้องก็น้อมใจเชื่อ เรื่องที่ ๒ ถ้ายังไม่เกิดขึ้นตามนั้นก็อย่าเพิ่งเชื่อว่าเป็นไปตามนั้น อะไรที่มีมันจะเป็นสิ่งไม่ดี เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจะเป็นอันตรายหรือเสียหายกับเรา เราก็ระมัดระวังป้องกันเอาไว้ แต่ถ้าหากว่ามันยังไม่เกิดขึ้น ก็ระมัดระวังป้องกันเฉยๆ อย่าเพิ่งเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นตามนั้น จนกว่ามันจะเกิดขึ้นแล้วจริงๆ พอเรื่องที่ ๒ ถูกก็อย่าเชื่อว่าเป็นเรื่องที่ ๓ จะถูกเป็นไปตามนั้น ต้องละไว้ในฐานที่เข้าใจเสมอ เชื่อเต็มๆ ไปเมื่อไรโอกาสโดนหลอกมีเยอะนิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า แม้แต่ที่อาตมาพูดก็อย่าเพิ่งเชื่อเลย

ถาม : ถ้าเราไม่ได้มโนอิทธิ แต่เราเชื่อฟังคำสั่งสอนขององค์พระ...?

ตอบ : โอ อันนี้เป็นพระอรหันต์ตั้งเลย

ถาม : แต่เราไม่เห็นพระนิพพาน ?

ตอบ : ก็บอกแล้ว ถ้าเป็นพระอรหันต์ตั้งเลย จำไว้ว่ากติกายของคนไปนิพพาน อันดับแรก ต้องเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

จริง ๆ อันดับที่ ๒ รักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่ล่วงศีลด้วยตนเอง ไม่ยู่ให้คนอื่นทำ ไม่ยินดีเมื่อคนอื่นทำ อันดับที่ ๓ ตั้งใจว่าตายแล้วไปนิพพาน มีแค่นี้แหละ มีข้อไหนบอกว่าต้องได้มโนอิทธิ? มีข้อไหนบอกว่าต้องได้อภิญญา? ไม่มี...

ถาม : คือเราจะไม่ได้พวกนี้เลย พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเราเชื่อจริง ๆ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอย่างนั้นยิ่งง่ายจริง ๆ โอกาสโดนหลอกก็น้อยมาก เรียนจบเรารู้ว่าเขา เพราะว่าพระอรหันต์จริง ๆ มี ๔ ประเภทด้วยกัน ประเภทที่ ๑ เรียกว่า **สุกขวิปัสสโก** เข้าถึงธรรมไปเลยไม่จำเป็นต้องเห็นอะไร ประเภทที่ ๒ **เดวิชโช** เข้าถึงธรรมแล้วสามารถระลึกชาติได้ รู้ว่าคนและสัตว์ก่อนเกิดมาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน ประเภทที่ ๓ **นพภิญโญหรืออภิญญา** ๖ เข้าถึงธรรมแล้วยังมีความสามารถพิเศษอีก ๕ ประการ ประเภทที่ ๔ เรียกว่า **ปฏิสัมภิทาญาณ** เข้าถึงธรรมแล้วยังมีความสามารถครอบคลุมบุคคลทั้ง ๓ ประเภทข้างต้นที่กล่าวมา เหมือนกับเราเรียนจบปริญญาตรีเท่ากัน แต่เพียงแต่ว่าเพื่อนเราเป็นหมอ แล้วเขาผ่าตัดได้ เราเองไม่ได้เป็นหมอ ขึ้นไปผ่าคนไข้ตาย แล้วจบเหมือนกันไหม? จบเหมือนกัน ดีไม่ดีเราจะทำงานเก่งกว่าด้วย เพียงแต่เราไม่ได้ เป็นหมอแค่นั้นเอง

ถาม : .....

ตอบ : พังแล้วค่อยยังชั่วเนอะ ไม่งั้นนึกว่าชีวิตนี้ไม่มีหวัง สำคัญตรงศีล เห็นเรื่องศีลเอาไว้ ถ้าหากว่าศีลทรงตัวสมาธิก็จะมั่นคง สมาธิมั่นคง ปัญญาจะเกิด ปัญญาเกิด ก็ไปคุมศีลให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ศีลยิ่ง

บริสุทธิ์ขึ้น สมาธิก็ยิ่งดี สมาธิยิ่งดี ปัญญา ก็ยิ่งเกิด โอ๊ย..สนุกอย่าบอกใคร

ถาม : หลวงพ่อครับ คาถาบทนี้ใช้ทำอะไรได้บ้าง ?

ตอบ : อันไหนจะ

ถาม : พระโมคคัลลาน์ ?

ตอบ : พระโมคคัลลาน์ อันนี้เขาใช้ประเภทที่ว่าถ้ากระดุกแตก กระดุกหัก เสกน้ำมันทาประสานกระดุกได้ แล้วก็ดับพิษไฟได้

ถาม : .....

ตอบ : เต็มกำลัง ถ้าหากว่ากำลังเราไม่พอ ยิ่ง ง่าย ๆ มันก็ไม่ได้หรอก เอาครึ่งกำลังให้มันลดลงตัวไว้ก่อนดีกว่า เต็มกำลังมันต้องสะสมกันนาน ถ้าไม่ใช่คนที่มันของเก่ามาก่อนมันไม่ได้ง่าย ๆ หรอก แต่ว่าพอถึงเวลาเขามีฝึกเต็มกำลัง เราก็ไปร่วมกับเขา ลองดูซะก่อน ให้มันต้องคิดว่าเราต้องเป็นหนึ่งในจำนวนคนที่ได้ ถ้ากำลังใจเรามั่นคง อย่างนั้นมันได้ง่ายอยู่ ถึงเขาเปิดฝึกเต็มกำลังเราก็ไป แต่ว่าก่อนไปเราซ้อมครึ่งกำลังเอาไว้ก่อน

ถาม : .....

ตอบ : หลักการปฏิบัติจริง ๆ เห็นตรงศีลก่อนนะ เอาศีลเป็นหลักเลย ถ้าศีลไม่มีหรือว่าศีลบกพร่อง โอกาสสมาธิทรงตัวมันจะยาก แล้วพอก้าวเข้ามาจับตรงจุดสมาธิ เห็นตรงลมหายใจเข้าออกไม่ว่าเราจะฝึกตามสายไหนมา จะใช้คำภาวนาอย่างไรก็ตามอย่าทิ้งลมหายใจเข้าออกเป็นอันขาด กำหนดใจให้รู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ หายใจเข้าให้รู้ว่าหายใจเข้า หายใจออกรู้ว่าหายใจออก

เอาความรู้สึกทั้งหมดตามลมหายใจไป ลมหายใจมันผ่านจมูก รู้ว่า
ตอนนี้มันผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอก ให้มันรู้ว่าผ่านกึ่งกลางอก สุดลงที่
ท้อง ให้รู้ว่ามันสุดที่ท้อง ให้ความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่ตรงจุดนี้แหละจะ
แล้วพยายามประคองสติให้บริสุทธิ์ พยายามสร้างความมั่นคงในการ
ภาวนาให้ได้ คือว่าเราแรกๆ อาจจะทำได้ไม่กี่วัน ๑-๒๐ ก็พอ
หายใจเข้าหายใจออกนับ ๑ หายใจเข้าหายใจออกนับ ๒ ถ้ามันไปคิด
เรื่องอื่นเราดึงกลับมา นับ ๑ ใหม่พยายามเอาให้ได้สัก ๒๐ ก่อน แล้วพอ
อารมณ์ใจเริ่มทรงตัวปั๊บ มันก็จะเกิดการประหลาดๆ ขึ้นกับตัวเยอะ
ตอนนั้นก็มาได้ถามได้ว่าแต่ละอย่างคืออะไร **หลักใหญ่ ๆ อยู่ตรงนี้
แหละจะ เอาสติให้บริสุทธิ์ แล้วก็ตั้งหน้าภาวนาโดยอยู่กับ
ลมหายใจเข้าออกไว้** แล้วคราวนี้รับรองว่าเจอกับตัวเองแน่ๆ เดี่ยว
คราวหน้าจะเช็คความก้าวหน้า คือถ้าหากว่าเราเกาะอยู่ในนี้จะไม่
มีทางพลาดเลย เพราะว่าสติจะเป็นเครื่องป้องกันเราทุกรูปแบบ อยู่กับโลก
แต่ไม่ติดในโลก เพราะเรามีสติเป็นเครื่องป้องกัน

ถาม : .....
ตอบ : พระกาลท่านถึงเวลา ท่านจะมารับหลวงพ่อบรรพชาว่าพอพระ
กาลจะมา พระท่านเสด็จก่อน ในเมื่อพระท่านเสด็จก่อน พระกาลก็ต้อง
รออยู่ด้านนอก เพราะว่าเทวดาชั้นผู้ใหญ่ พรหม มาเกลี้ยกล่อมโดยเฉพาะ
พระอรหันต์ ท่านก็เข้ามาไม่ได้ พระท่านอยู่สนทนากับหลวงพ่อบรรพชา
พักหนึ่ง พอพ้นเวลาท่านก็ลากลับ เรื่องของเทวดาเขาตรงไปตรงมา
ถ้าตรงเวลาเขาก็มารับ ถ้าเลยเวลาก็ถือว่าจบกันแค่นั้น ที่นี้เรื่องของวาระ
สงครามก็เหมือนกัน ตอนแรกก็ไม่เข้าใจเพราะว่าความรู้สึกก็คืออยากให้

มันเกิด ๆ ไปเลย มันไม่ใช่ชาติสมุทรรอกนะ มันชี้เกียรติ ให้มันเกิด ๆ
ไปเลยหมดเรื่องหมดราว จะได้รู้หน้ารู้หลังกันไปเลย แต่ปรากฏว่าท่าน
พยายามจะดึงมันเอาไว้ เนื่องจากว่ามันมีโอกาสที่เราอาจจะพ้นได้
ในเมื่ออาจจะพ้นได้ ท่านก็จะใช้เวลาดึงให้มันพ้นเกณฑ์เมษายน ปี ๔๖
ไป ถ้าพ้นเกณฑ์ตรงนั้นแล้ว มันจะเกิดก็จะเกิดในวงแคบๆ เท่านั้น
จะไม่ลามใหญ่ออกไป

ถาม : แต่ถ้าเกิดในช่วงนี้ ?
ตอบ : ถ้าเกิดในช่วงนี้รับรองได้ว่ากว้างแน่ แต่ถ้าหากว่ามันพ้นเกณฑ์
ไปแล้ว มันก็อยู่ในวงแคบๆ อาจจะประเภทติดกันแค่ ๒ ประเทศ ๓
ประเทศอะไรอย่างนั้น

ถาม : บทสวดพุทธคุณ ตรงปัญญาปะที่ปะชะลิโต มีที่มาอย่างไร ?

ตอบ : **ปัญญาปะที่ปะชะลิโต** ความแปลตรงๆ ว่ามีปัญญาอันสว่าง
ไสวเหมือนอย่างกับไฟที่รุ่งโรจน์ เหมือนอย่างกับเปลวไฟที่สว่างรุ่งโรจน์

ถาม : เคยอ่านเจอแล้ว ที่มาของบทพุทธคุณตรงนี้ ครั้งหนึ่งพระ
พุทธเจ้าทรงถาม แล้วใช้ปัญญาโต้ตอบกันและกัน ใครเป็นคนถามและ
โต้ตอบกัน ?

ตอบ : **สังจนิครนถ์ นิครนถ์**จะเป็นนักบวชจำพวกหนึ่ง สังจนิครนถ์
เขาเป็นคนมีปัญญามาก ศึกษาวิชาการทางด้านของเขาเจนจบ จน
กระทั่งเขาเชื่อว่าความรู้ของเขามันล้ำพุงนะ จะต้องเอาเหล็กแผ่นมา
คาดพุงไว้ กลัวพุงแตก ความรู้มันเยอะ แต่บังเอิญความรู้ของเขามัน
เป็นมัจฉาปฏิภูมิ พระพุทธเจ้าไปเพื่อที่จะแก้ เพราะว่าเล็งญาณดูแล้วว่า
คนนี้ไปรอดได้ ก็เลยไปในลักษณะที่เรียกว่าเพื่อโต้ปัญหากัน แล้วชนะ

โดยที่สังจนิครณ์ไม่สามารถที่จะโต้เถียงได้ เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ ท่านบอกไว้มันแจ่มแจ้ง เปรียบเหมือนกับว่าหงายของที่คว่ำ หงายกะลา ที่คว่ำขึ้นมาหรือไม้ก็เปิดของที่ปิดอยู่ขึ้นมา สังจนิครณ์ก็รู้อยู่เห็นจริง ในจุดนั้น ก็เลยเปรียบในลักษณะที่ว่าพระองค์ท่านมีปัญญาอันรุ่งเรือง เหมือนอย่างกับเปลวไฟ ส่องสว่างให้ความมืดมนของเขามืดไปได้ สังจนิครณ์ก็ถ้าหากว่าอยู่มันจะอยู่ในพาทุง ๕ บท น่าจะเป็นบทที่ ๖ สังจจึง วิหยาจะมะติ สังจะกะวาตะเกตุย คนเวลามันคือ มันคือสะเด็ด เหมือนกัน

ถาม : เวลามันออกมาแล้วเห็นสัมภเวสี แล้วเราจะทำอะไร ?
ตอบ : ก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้เขา เพราะว่าพวกนั้นส่วนใหญ่เขาจะลำบาก เราย่นถ้าออกไปเราจะลืมสังเกตตัวเอง **ส่วนใหญ่แล้วบุคคลที่ออกไปได้ลักษณะนั้น บารมีจะเท่ากับพรหมชั้นใดชั้นหนึ่งตามความหยาบละเอียด** ส่วนใหญ่ก็จะเท่ากับพรหมชั้นที่ ๑๐ เพราะว่า จะออกด้วยกำลังของฌาน ๔ ถ้าหากว่าออกด้วยกำลังกำลังฌาน ๔ ละเอียดก็จะเท่ากับพรหมชั้นที่ ๑๑ ซึ่งถือว่าบารมีสูงมหาศาลเลย คราวนี้พวกนี้เขาลำบากอยู่ เขาอยากได้บุญ โดยเฉพาะบุญกรรมฐาน เป็นบุญที่ใหญ่มาก เพราะฉะนั้นเมื่อเห็นเราก็งี้ตั้งใจอุทิศให้เขาจะ ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น จะไปกลัวกัน วันก่อนมียายหนูคนหนึ่งมา พอเจอเข้าก็รีบท้องคาถาไล่เขา เพราะว่าตัวเองกลัว ถ้าเจอในลักษณะ อย่างนั้นผีร้องไห้แน่เลย ตั้งใจอุทิศ ว่ากุศลบารมีทั้งหมดที่เราสร้างสมมา ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ โดยเฉพาะบุญกรรมฐาน ขออุทิศให้แก่เธอทั้งหลายที่เราได้เห็นเมื่อครุนี้ ขอให้เธอทั้งหลายได้โมทนา ประโยชน์ความ

สุขใดที่เราจะพึงได้รับ ขอเธอทั้งหลายจงได้รับด้วย
เรื่องของอาชีพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตสัตว์ บางคนเลี้ยงกุ้ง บางคนเลี้ยงปลา บางคนเลี้ยงไก่ เคยมาถามว่าเขาเลี้ยงสัตว์อย่างนี้ แล้วก็ขาย เขานี้มาป๋มัย? ก็บอกว่าให้เขาวางอารมณ์ว่า ในเมื่อเราเอาลูกสัตว์ เล็ก ๆ มาแล้ว เราจะตั้งใจว่าเลี้ยงดูเขาให้ได้รับความสุขสะอาด สบายทุกอย่าง ให้ตั้งใจอย่างนี้ แล้วเสร็จแล้วพอมันโตอายุขาย ได้ล่ะ เราขายอย่างเดียว ส่วนคนซื้อซื้อไปทำอะไร เราไม่รับรู้ ถ้า เรา สามารถตัดกำลังใจอย่างนี้ได้โทษจะไม่มี ลักษณะเดียวกับ ภรรยาของพราหมณ์กุกุตตมิต ภรรยาของพราหมณ์กุกุตตมิตเป็นพระโสดาบัน แต่สามีเป็นพราหมณ์ ถึงเวลาจะออกล่าสัตว์ก็แม่ฮุนเอาหน้าไม้มา ก็ส่งให้ แม่ฮุนเอาบ่วงเชือกมา ก็ส่งให้ แม่ฮุนเอาหอกเอาแหลนมาก็ส่งให้ พระภิกษุไปปิดเขตบาดเห็นเข้ากึ่งๆ พระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่าคนนี้เป็น พระโสดาบันแล้วทำไมสนับสนุนแล้วให้ล่าสัตว์อีก ก็ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกเธอไปถามเขาคูสิว่าเขาคิดยังไง ? ถึงเวลามีโอกาส พระก็ไปตาม ภรรยาของพราหมณ์ของกุกุตตมิตก็บอกว่า เขาเป็นเมีย หน้าที่ ของเมียก็คือ ผัวสั่งอย่างไรก็ต้องทำตาม ผัวบอกให้ส่งหน้าไม้มาก็ส่งให้ ส่งบ่วงเชือกมาก็ส่งให้ ส่งหอกส่งแหลนมาก็ส่งให้ ทำตามคำสั่งผัว แค่นี้เท่านั้น ส่วนผัวเอาไปทำอะไรเราไม่รับรู้ นั่นมันเรื่องของผัว ไม่ได้เกี่ยวกับตัวแล้ว ก็ลักษณะเดียวกัน ส่วนเรื่องของการที่ว่าขาย อย่างเช่น ขายหมู ขายไก่ ตามเขียงในตลาดนะ ถ้าหากว่าสั่งให้เขาย่างนี้ มีโทษแน่นอน หรือว่าถ้าหากว่าฆ่าด้วยตัวเองก็มีโทษแน่นอน แต่ว่า เรื่องของการฆ่าหมูฆ่าไก่อย่างนี้ญาติโยมทางใต้เขาจะมีอยู่ โดยเฉพาะ

พวกแปดลาสงขลา เขาจะนิมนต์พระถวายสังฆทานให้เขาทุกเดือน แต่มันมีสิ่งที่เขาขอร้องพิเศษเหมือนกัน อย่างไ้ก่อนหน้านั้นเขาขอข้าวเปลือก ๒ รวง ข้าวเปลือกน่ะ ๒ รวง เอามาพร้อมกันกับน้ำสะอาดขันหนึ่ง ให้นำมาอยู่หน้าพระ ให้เราสวดมนต์ภาวนาที่ชั่วโมง ก็น่าที่ แล้วอุทิศส่วนกุศลให้เขา เขาจะกำหนดมาเลย มาตอนหลังหลวงพ่อก็ไปต่อรองเขา บอกว่า ทำอย่างนั้นนะมันยาก มีที่ง่ายกว่านี้มั๊ย ? ก็เลยตกลงว่าถ้าใครเคยฆ่าไก่มา ให้ถวายผ้าไตรจีวรกับพระสงฆ์ ๑ ชุด เพราะฉะนั้นพอค้าไก่ ถ้าหากว่ามีญาติโยมอะไรเป็น ก็แนะนำถวายเดือนละชุดเลยก็ได้ คือประเภทที่ว่าถวายให้แก่ไก่ทั้งหมดที่เราฆ่าหรือสั่งฆ่าเพื่อเอามาขาย ส่วนหมูนี่เขาขอหนักหน่อย เพราะหมูเป็นสัตว์ใหญ่ การจะฆ่าสัตว์ใหญ่ต้องใช้กำลังสูงกว่า ไกษมันก็เลยหนักกว่า หมูเขาขอพระพุทธรูปหน้าตัก ๓๐ นิ้วองค์หนึ่ง ๓๐ นิ้วประมาณตัวคนนะ ราคาไม่หนีมันขึ้นไป ถ้าหากว่าเป็นไปได้ถวายไปสักปีละครั้งก็ได้ ตั้งใจให้เขา เพราะว่าพระพุทธรูปหน้าตัก ๓๐ นิ้วหลายตั้งคืออยู่ ถ้าหากว่าถวายทุกเดือนอาจจะหนักเกินไป แต่อย่างผ้าไตรราคา ๖-๗๐๐บาทพอไหวอยู่ ถวายได้ทุกเดือน ตั้งใจอุทิศให้แก่พวกเขาทั้งหลายที่ได้สั่งให้เขาฆ่าหรือฆ่าด้วยตัวเอง

ถาม : ได้ยินข่าวว่า ดาวหลายๆดวงเดือนพฤษภาคมจะเห็นกันอยู่ทั่วโลก---พยากรณ์ว่าจะเกิด ?

ตอบ : ดาวหางมี ๒ ดวงมาพร้อมกัน ตอนนี้เป็นหนักเท่ากับที่ผ่านมาหรือที่ผ่านมานั้นดาวเคราะห์ ๕ ดวงเรียงกันเป็นแถวเดียวกันนะ เขาว่าอาจทำให้น้ำท่วมโลกเพราะแรงดึงดูดมันมาก แต่จริงๆแล้วมันไกล

เกินกว่าที่แรงดึงดูดจะส่งผลมาถึง ที่น้ำขึ้นน้ำลงก็มีอิทธิพลของดวงจันทร์อย่างเดียว คราวนี้ว่าปัจจุบันนี้ที่ผ่านมาก็จะดูเหมือนกัน แต่เผชิญว่าผ่านมันตก

ถาม : เห็นว่าจะดูได้ทั่วโลกโดยเฉพาะที่อเมริกา ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้บางที่มันก็จะมีการกระทบบ้าง ถ้าหากว่าเรามันคงอยู่ในทาน คีล ภาวนา ไม่ต้องไปกลัวเขาหรอก อีกอย่างหนึ่ง ดาวหาง ๒ ดวง อีเคยะกับชไนเดอร์ นานๆ ร้อยวันพื้นปีมันถึงจะมีสักที เพราะว่าปกติที่ผ่านมาก็ที่ละดวงเดียว งวดนี้มันมา ๒ ดวงพร้อมกัน ถ้าหากว่าตามแบบโบราณเขา เขาก็ถือกัน ถ้าหากว่าดาวหางมา ส่วนใหญ่จะมีแต่สิ่งที่ร้ายๆ เพราะอย่างสมัยรัชกาลที่ ๕ ดาวหางอัลเลียมา พระองค์ท่านก็สวรรคต แล้วเสร็จแล้วพอมายุสมัยรัชกาลที่ ๘ ดาวหางมาก็เกิดสงครามสมัยนี้อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันเพราะมันมาหลายยุคเหลือเกิน ยิ่งวิหยาการมันยิ่งก้าวหน้ามากเท่าไร คนก็ยิ่งค้นพบมากขึ้นเท่านั้น

ถาม : กลัวเศรษฐกิจจะแย่ ?

ตอบ : เศรษฐกิจปีนี้นั้นก็ขึ้นๆ ลงๆ แผลงจะ กราฟหัวใจเต้นตึ่ง ๆ

ถาม : หลานสาวอายุ ๔ ขวบ เป็นลูกของน้องสาว พี่ที่แล้วน้องเขยตาย เขาเป็นคนได้ปีนี่เขาเซ็งเม้งรวมไว้ทั้งพ่อแม่ที่ตายด้วย สำหรับน้องเขยเป็นคนไทยถวายสังฆทานแบบไทย ทางนี้มีเฝากระดาดเงินอะไรเออะ แะะ ตอนพ่อเขาเสียใหม่ ๆ เขากลางคืนนอนคุยกับพ่อเขาตลอดเวลา แม่แล้วก็ย้ายมาบอกว่าเหมือนคนแบบละเมอ เขาก็โมโห เขาตื่นขึ้นบอกว่าคุยกับพ่ออยู่มาซัดจิงหะกำลังดีใจ หลังวันเซ็งเม้งเด็กฝันบอกว่าพอนั่งรถมากับอากงที่ตายไปแล้ว ทั้งที่ไม่เคยเห็นหน้าแต่ซู้บูที่ตั้งเอาไว้

มากับคนๆ นี้แล้วพอเขาบอกว่าใครๆ ก็ได้ตั้งค้ ตัวเขาเองยังไม่ได้ตั้งค้เลยสงสัยจะมากถามว่าทำไมเขาพูดกันแบบนี้ ?

ตอบ : คือลักษณะนี้จริงๆ แล้วคล้ายๆ กับว่า เขาไปแบ่งแยกออกมาสิ่งที่ทำที่ถูกต้องแล้วที่เข้าไปจริงๆ แล้วนั้นถูกแล้ว คือว่าเราเอง เราถวายสังฆทานทำบุญทำกุศลอะไรไป แต่ว่าบังเอิญว่าเราแยกออกมาเหมือนอย่างกับว่าเขาเป็นคนนอก เหมือนอย่างกับว่าไม่ใช่คนครอบครัวเดียวกัน เขาก็เลยตั้งใจที่ว่าจะเตือนสติเราให้รู้ว่าจริงๆ แล้วถ้าหากว่าถึงเวลาทำก็ทำให้มันเหมือนกัน กัน แล้วอีกอย่างถ้ามาในลักษณะนั้นได้แสดงว่าเขาสบายดี ในเมื่อเขาสบายดี บุญกุศลอะไรที่เราทำไปเขาจะโมทนาได้ทุกอย่าง ขณะเดียวกันเขาเองเขารับผลสังฆทานไป เขาก็คงจะสบายกว่าคนอื่นเขา ก็เลยอยากจะทำอะไรให้พวกอกองอามาเขาบ้าง ลักษณะเดียวกัน ลักษณะที่มีบางอย่างที่มันเตือนกันเป็นนัยๆ เราเองอาจจะตีความไม่ถูก เราไปแบ่งแยกเขาออกมาซะแล้ว

ถาม : พูดแบบคนจีนแล้ว คิดว่าทางนี้ทำอะไรไม่เชิงแบบจีน ก็ให้ทำให้ครบไปเลย แล้วถ้าหากว่าถึงเวลาทางด้านนี้ทำแบบไทยก็ตั้งใจอุทิศให้กับญาติพี่น้องที่เป็นคนจีนไปด้วย เพราะว่าทางด้านสังฆทานนี้จะเป็นบุญตรงบุญใหญ่มากกว่า ทำยังไงเขาก็ได้รับโดยตรงไปเลยไม่ต้องไปแบ่งไปแยกอะไรหรอก อันนั้นเขาแค่มาเตือนในลักษณะที่บอก ว่าทำก็ทำให้มันเหมือนกันเท่านั้นเอง

ถาม : ตั้งเดียวก็สามารถอุทิศให้ได้ ?

ตอบ : ได้จ้ะ ก็ همینก็แสนคนก็ให้ไปเถอะ ถวายครั้งเดียวอุทิศให้ได้

ตลอดเวลาเลย สมมติว่าเราทำปีที่แล้วมา ปีนี้ยังไม่ได้ทำ ไปเจอผี มีนมาขอ ตั้งใจเลยว่าผลบุญสังฆทานที่เราเคยทำมาครั้งโน้นขอให้เขาไปด้วยให้ได้ตลอดเวลา

ถาม : ถ้าอย่างนั้น เมื่อกี้ที่ทำหลายๆ ถึง ความจริงก็ถึงเดียวก็ได้ ?

ตอบ : ถึงเดียวก็ได้ แต่ถ้าหากว่าเราทำมากก็คือกำลังใจของเราดีมาก กำลังทรัพย์ของเราดีมาก สังฆทานนี้ถ้าหากนับแล้วผลเขายังคับว่าถ้าเกิดใหม่ต้องเป็นมหาเศรษฐี คราวนี้มหาเศรษฐีนี้เสถียรที่สุดเขาต้องมีเงินอยู่ ๘๐ โทฏ ๐ ๘๐ โทฏก็คงประมาณ ๘ พันล้านของสมัยนี้ แต่คราวนี้ถ้าเราทำเยอะ เราจะมากกว่านั้น แต่ว่าเป็นมหาเศรษฐีเหมือนกันคือจะมีไม่ต่ำกว่า ๘๐ โทฏ ถ้าเขามีต่ำสุดแค่นั้น เราจะมากกว่า มันก็เลยกลายเป็นว่า ถ้ามีความสามารถทำมากก็ทำไป ถ้าไม่มีความสามารถทำมากขนาดนั้นซุดเดียวก็พอ เรื่องของการบริจาคให้ทาน **สำคัญที่สุดคือ อย่าให้ตัวเองและครอบครัวข้างเดือดร้อน ทำแบบประเภทที่เรียกว่าเราสบายใจ** ถ้าทำแล้วตัวเองและครอบครัวข้างเดือดร้อน พระพุทธเจ้าท่านไม่สรรเสริญจะ

ถาม : เขาก็นึกว่าสังฆทานซุดหนึ่งก็ให้คนตายคนหนึ่ง ซุดหนึ่งก็ให้คนตายคนนั้น ที่แยกๆ เมื่อกี้นะ ?

ตอบ : ทำอย่างนั้นก็ได้จ้ะ แต่จริงๆ แล้วซุดเดียวให้ได้ทั้งหมด เพียงแต่ว่าถ้าเป็นญาติพี่น้องเราโดยตรงให้ออกชื่อออกนามสกุลนั้นก็ถึงอุทิศให้เขาไปเลย เสร็จแล้วหลังจากนั้นค่อยให้ทั่วไป อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า ให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว จะใช้ญาติก็ดีไม่ใช่ญาติก็ดี อย่างนั้นนะ ถ้าเราไปเหวี่ยงแหเสียตั้งแต่แรก บางทีญาติเราอาจจะกำลังน้อยกว่าคนอื่นเขา

คนอื่นเขาได้ไปซะหมด อันนั้นก็ให้ญาติเราไปก่อน ออกชื่อออกนามสกุลไปก่อน แล้วหลังจากนั้นค่อยให้ทั่วไป

ถาม : อ้อ...อย่างพวกสุนัขที่ตายไป ถ้าเราให้สังฆทาน เขาก็ยังได้รับเหมือนกัน ?

ตอบ : ได้จะ คือว่าสัตว์ที่ตายไป อภิสมาณกายจริงๆ ก็คือคนนี่แหละ เพียงแต่ว่ากรรมที่เขาทำมา ทำให้เขาต้องอยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉาน ถ้าหากว่าเขาตายปุ๊บพ้นจากสภาพนั้น สัตว์เดรัจฉานนี้จะได้เปรียบเราอยู่อย่างหนึ่งว่าโอกาสจะลงอบายภูมิของเขายากเหลือเกิน ยากมาก ๆ เลย อย่างประเภทที่แย ๆ ก็คือเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเหมือนเดิม ถ้าจิตเขาเกาะคน เขาจะเกิดเป็นคน ถ้าจิตเขาเกาะพระ เขาจะเกิดเป็นเทวดาไปเลยเพราะฉะนั้น อภิสมาณกายของเขาข้างใน ก็คือคนนี่เอง เราให้เขา ถ้าเขามีความสามารถไม่หนาได้ อยู่ในเขตที่ไม่หนาได้ เขาเต็มใจรับอยู่แล้ว อาตมาเองเวลาเดินทางเจอสัตว์โดน รกชนตาย อภิสมาณกุศลให้เขา บางตัวมันตื้อก็ใจมันตามมา บอกแก่ไม่ต้องตามหรอก ถ้าไปเกิดได้ก็ไปเลย ไม่อย่างนั้นแล้วพวกนี้เขาคดีญูณะ เขาเคยได้รับจากใคร เขาจะคอยช่วยเหลือคนนั้น โดยเฉพาะว่าเวลาตายมันมีตัวอย่างหลายครั้งแล้วว่าเวลาตายปุ๊บเนี่ย ลงไป เคยทำบุญปล่อยชีวิตสัตว์ไว้ โอ๊ย...เขาไปเจียวจิวกันไปหมด หลวงพ่อท่านก็ถามว่า ทำไมไม่รอกในสวรรค์มีสัตว์ด้วยหรือ ? พระยายมท่านบอกว่าไม่ใช่หรอก อันนั้นนะ เป็นเทวดา เขาแสดงภาพนิมิตให้เห็น จะได้อะไรไว้ว่าความดีที่เขาทำเนี่ย มันมากขนาดไหนแล้วพวกนี้เขาพร้อมที่จะเป็นพยานให้อยู่แล้วนะ

ถาม : อย่างนี้เวลาเราไปปล่อยสัตว์ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคุณประเภทตาย แล้วต้องไปผ่านการสอบสวนรับรองว่าพวกนี้ไปกันเรียบร้อยแล้ว คนที่เคยช่วยปล่อยกันไว้มันมีตัวอย่างอยู่ครั้งหนึ่งว่า มีผู้ชายคนหนึ่ง พี่สาวเขาจะปล่อยเต่านะ ก็เขียนชื่อเอาติดไว้ที่ได้กระดอง แล้วก็ให้น้องชายไปปล่อย คราวนี้พระยายมราชท่านสอบสวนว่าเคยทำความดีอะไรบ้าง? ไล่ไปไล่มาเขาก็บอกว่าเคยปล่อยเต่าไว้ตัวหนึ่ง แต่ปรากฏว่าพอถึงเวลาเต่าก็เดินตัวเต็มๆมาให้เห็น พอจับพลิกได้ห้องขึ้นมา อ้าว...กลายเป็นชื่อพี่สาวตัวเอง แต่ว่าตัวเองเป็นคนปล่อย ก็ถือว่าไม่หนาในบุญนั้นด้วย ถึงได้เอาไปปล่อยให้ ก็เลยหลุดไป หลุดไปอย่างชนิดหลุดหลุดเลย

ถาม : อันนี้สงสังข์การปล่อยสัตว์ใหญ่.... ?

ตอบ : อันดับแรกได้ตัวเมตตาบารมี เราปล่อยเขาให้มีชีวิตรอด ได้รับความสุขความสะดวกสบายนะ ต่อไปเราทำอะไรก็จะสะดวกสบายไปหมด แล้วเสร็จแล้วมีอันสงสังข์อีก เรื่องของการปล่อยชีวิตสัตว์ ถ้าหากว่าเป็นสัตว์ที่เขาขายเพื่อให้ไว้จับเป็นอาหารนะ ถ้าช่วงนั้นเรามีอุปมาตกรรมเข้ามา มันจะเป็นกุศลต่อชีวิตให้เราด้วย ตัวหนึ่งเท่ากับปีหนึ่ง สมมติว่าคุณปล่อยปลา ๑๐ ตัว นี่อายุยืนต่อไป ๑๐ ปีแน่ๆ แต่ถ้าหากว่าไม่มีอุปมาตกรรมเข้ามา รบกว่น อันสงสังข์นี้ก็จะทำให้เรามีความสุขสะดวกสบาย เรื่องเคราะห์กรรมใหญ่ ๆ อย่างเช่นว่าหนักอยู่สักหน่อย ถ้าหากว่าปล่อยพวกไก่พวกเป็ดที่เขาจะฆ่าเคราะห์กรรมอันนั้นก็เบาไป ถ้ามันจะถึงแก่ชีวิตเลย ปล่อยสัตว์อย่างพวกแพะ แกะ วัว ควาย ก็จะเป็นการต่อชีวิตของเราได้เลย ประเภทที่เรียกว่า ยิ่งกรรมหนักก็ยิ่งปล่อยสัตว์ใหญ่ยิ่งได้เปรียบ

แล้วมันมีอันสิงส์แปลกๆ อยู่อย่าง คือหลวงพ่อก่อนเคยซื้อปูทะเลไปปล่อย เห็นมันโดนมีดตออยู่เป็นข่งๆ ก็สงสัยสาร ซื่อแล้วก็เอาไปปล่อย ตัดเชือกปล่อยมันลงทะเลไป ปรากฏว่าท่านบอกว่า ปกติแล้วท่านจะปวดหลังเมื่อยตัวเป็นประจำ พอปล่อยแล้วมันไม่เป็นอีก ท่านก็เลยมานึกๆ ดู อ้อ..ปูมันโดนมีดตออยู่วันทั้งคืน มันคงเมื่อยแ่ยอยู่แล้ว มีโอกาสได้ไปปล่อยมันเข้าอันสิงส์ตัวนี้ก็เลยช่วยท่าน ประเภททันตาเห็นเลย อันสิงส์แปลกๆ พวกนี้บางทีก็ต้องเจอด้วยตัวเองนะ ไม่งั้นบอกไม่ถูก เหมือนกันว่ามันเกิดจากอะไร

ถาม : วันก่อนปล่อยกบนะคะ กบถูกมีดจ ?

ตอบ : จะ ลักษณะนั้นนะจะ แต่ว่าปูนี้เขามัดแน่นแ่นๆ เพราะถ้าไม่มีมัดมันหนีบเขา เคยปล่อยอะไรไปบ้าง? มันมีอันสิงส์พิเศษอีกอย่างหนึ่งคือว่าถ้าหากว่าปล่อยนก แล้วช่วงนั้นกรรมเกิดจากหินนาทานคือเคยลักเคยขโมยเขามันเข้ามาถึง จะทำให้เราของหายนะ ถ้าเราปล่อยนกที่มีนจะแก้เรื่องของหายได้ แล้วใครที่ประเภทโดนเขาขโมยประจำ ลองปล่อยนกดู เป็นเรื่องแปลกๆ เหมือนกับที่หลวงพ่อกันพิสูจน์แล้ว ท่านถึงแนะนำต่อมา ปล่อยนกกันของหายได้

ถาม : ไม่จำกัตัวกัตัว ?

ตอบ : ไม่จำกัตัวกัตัวจะ แต่ว่าหมอบอกบางคนก็เหลือเกิน มีโยมอยู่คนไปให้หมอดู อายุของเขา ๒๖ หมอบอกว่าเคราะห์ร้ายมากให้ปล่อยปลาไหล ๒๗ ตัวคือให้กินอายุ ๑ ปี แล้วก็ให้เขียนชื่อติดตัวปลาไปด้วย เราได้ยินนี้หัวเราะเลย บอกตายห้าหมดเลยใช่มี๊ ? เขาบอกแล้วทำไม่รู้อะไร? บอกไปซื้ออะไรส่งเดชกับหมอบ ปลาไหลตัวมันสั้นๆ ถ้าหากว่า

จะเขียนได้ก็ต้องรูัจนเมื่อกมันหมด และปลามันโดนรูศเมื่อกจนหมดมันจะรอดหรือ ? ก็จริงนะสิคือบางอย่างมันต้องใช้ปัญญาเหมือนกันนะจะพอเราได้ยินว่าให้เขียนชื่อติดไปด้วยหัวเราะ เลยถามว่าตายหมดเลยใช่มี๊ ? เขาบอกว่าทำไม่รู้ละ ก็ต้องรูศเมื่อกมันหมดแล้วก็เอาสิเขียนติดไปนะ แล้วจะไปเหลือหรือ เจตนาเขาไม่มีนะ พวกนั้นคงเคราะห์กรรมหนักมากเลย แล้วก็กรรมมันเคยเนื่องกันมาในอดีต ทำให้ต้องกลับมาตายเพราะมือของคนๆ นี้ เจตนาดีจะ ปล่อยเขาแท้ๆ ตายหมดเลย

ถาม : แล้วหมอบอกไปไหมคะ ?

ตอบ : ประเภทแนะนำช่วยแตกแบบนั้นมันน่าจะมีส่วนแบ่งไปบ้างคราวหน้าคิดให้ดีๆ นะ ปล่อยปลาไหลแล้วบอกให้เขียนชื่อติดไปด้วยปล่อยเต่าปล่อยอะไรก็ว่าไปอย่างมันพอเขียนได้

ถาม : แล้วแทนที่จะไปช่วยปลาไหลเขา ?

ตอบ : มันกลายเป็นตายไปเลย ตกลง ๒๗ ตัวมืองแห่งหมอด

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าการปล่อยนกจะช่วยในเรื่องของของหายนี้หมายถึงว่าเราเคยปล่อยเมื่อช่วง ๑๐ ปีก่อน ?

ตอบ : ไม่ใช่ หมายถึงช่วงนี้ แบบเดียวกับที่ว่าปล่อยสัตว์แล้วต่ออายุตอนแรกก็ไม่เข้าใจ หลวงพ่อกันบอกตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาสว่า แกเป็นนักรบมาทุกชาติ ฆ่าเขาเอาไว้มาก เศษกรรมปาณาติบาตตัวนี้จะทำให้แกป่วยประจำ ให้ไปปล่อยปลาที่เขาขายเพื่อฆ่าอย่างน้อยๆ เดือนละตัว ๒ ตัว จะได้ตัดกรรมอันนี้ได้ ก็บอกว่าหลวงพ่อกับการปล่อยปลา ผมเข้าใจว่ามันเป็นการต่ออายุ แล้วผมไม่อยากจะอยู่แล้ว ผมจะไปปล่อยทำไมละ ท่านบอกว่าแกอย่าเพิ่งเข้าใจผิด มันจะต่ออายุก็ต่อเมื่อช่วงนั้นมี

อุปมากรรมเข้ามา อุปมากรรมที่จะเข้ามาตัดให้ชีวิตของเรา
สิ้นลงนี้ มันก็คือเราเคยฆ่าคนฆ่าสัตว์ใหญ่เอาไว้ แล้วช่วงนั้นกรรม
อันนี้มันเข้ามาพอดีช่วงบุญของเราหมดลง กรรมอันนี้ถ้าเข้า
มาจึงหว่าพอดี ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรที่เป็นลักษณะต่ออายุได้
คือไม่ได้ทำบุญใหญ่ มันจะต้องถึงตายจริง ๆ แต่ถ้าหากว่ามันไม่มี
อุปมากรรมเข้ามาช่วงนั้น มันก็ไม่มีไร อาหิสงส์ที่ปล่อยปลา
มันก็ได้ต่ออายุ แต่ว่าทำให้เราได้รับความสุขได้รับความสะดวก
สบายทีหลัง อาตมาเองปัจจุบันทำอะไรมันง่ายจนคนเขาอิจฉากันหมด
เพราะว่าปล่อยปลามาติดกัน ๑๗ ปี ปล่อยก่อนบวชมาปี

- ถาม : หลวงพี่ปล่อยปลาทุกเดือน ?
- ตอบ : ทุกเดือนจะ เดือนนี้ก็ปล่อยไป ๕ พันกว่า
- ถาม : อย่างนี้แสดงว่า อย่างพวกหนูร่วมทำบุญกับหลวงพี่ แล้ว
หลวงพี่เอาไปปล่อยปลา ?
- ตอบ : ก็มีส่วนของพวกเราด้วยจะ แต่ว่าขอกัยไม่ได้บอกเพราะคิด
ว่ารู้ ปกติจะปล่อยทุกวันอาทิตย์ที่ลงมารับสังฆทานตอนเช้าวันอาทิตย์
- ถาม : .....
- ตอบ : ๕ พันกว่าบาท ก็หลายสิบกิโลอยู่ เดือนนี้ที่ปล่อยไปมีปลาช่อน
ปลาจุก ปลาหมอ มีหอยอีก ๔-๕ กิโล แล้วก็วัวตัวหนึ่ง
- ถาม : ปล่อยวัวด้วยหรือคะ ?
- ตอบ : วัวปล่อยจะ วัวตัวหนึ่งประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท
- ถาม : หมายถึงทุกเดือนเลยหรือคะ ?
- ตอบ : ก็แล้วแต่จะ ถ้าหากว่าเงินที่เขาสมทบมา มันพอก็ปล่อยเลย

ก็ข้าฯ ดีเหมือนกันนะ ธนาครโค-กระบือเนมันอยู่หน้าโรงฆ่าสัตว์
พอเราจะบริจาคด้วยการปล่อยวัว ก็ไปเลือก แล้วก็จูงข้ามฝั่งมาให้เขา
ลงบัญชี แหม... ชัยภูมิดีเหลือเกิน รู้ว่าคนขานิยมไปปล่อยมันก็เลย
ตั้งรับเอาไว้ตรงข้างหน้าเลย แล้วถึงเวลาก็มีพระมาขยันโต มาพรม
น้ำมนต์ให้ แล้วพวกนี้เขาจะเอาไปให้ชาวไร่ชาวนาที่ยากจนไม่มีวัวควาย
ทำนาจะ แต่ว่าจะทำหนังสือสัญญากันเอาไว้ว่าให้ใช้งานได้อย่างเดียว
ถ้าหากว่าแก่ชราใช้งานไม่ได้ ต้องเลี้ยงเขาก่อนกว่าจะตาย จะไม่มีการฆ่า
ไม่มีการขาย

- ถาม : แล้วถ้าเขาแอบฆ่าล่ะคะ ?
- ตอบ : ไม่.. ทางด้านนี้ของเขา เขาทำสัญญาเอาไว้แล้วนี้ เขาปรับโทษ
ได้ เพราะว่ามีมูลนิธิรู้สึกว่าในหลวงจะอุปถัมภ์เอาไว้ซะด้วย
- ถาม : นี่กว่าชาวนาบางที่จนๆ เอาซะเลย ?
- ตอบ : ประเภทจนแล้วมีวัวเอาไว้ใช้งานเขาคงไม่คิดอย่างนั้นหรอกจะ
พวกชาวไร่ชาวนาถ้าไม่ใช้จำเป็นถึงขีดสุดจริงๆ เขาจะไม่ขายวัวขาย
ควายหรอกโดยเฉพาะลูกๆ ของตัวเอง มันผูกพันกับวัวควายมากเลย
บางคนจูงวัวไปขาย วัวก็ร้องไห้ ลูกๆก็ร้องกันกระจองอแงเพราะมัน
รักวัว ในเมื่อรักแล้วไม่ยอมให้วัวโดนเอาไปขาย แต่ไม่รู้หรือกว่าบางที่
พ่อแม่ก็จำเป็นสุดขีด ไม่มีเงินไปใช้หนี้เงินกู้เขา เตียวเขาก็จะยึดไร่ยึดนา
ก็ต้องรักษาที่เอาไว้ก่อน เลยยอมเสียวัวไป ขายควายส่งลูกเรียนชั้นมั
ส่งไปส่งมาซั๊กย๊ะ รุ่งชัยลูกส่งควายเรียนดีกว่า
- ถาม : วุ่นวายมากเลยคะ ?
- ตอบ : ที่วุ่นจริง ๆ ก็คือเราไปยุ่งกับเขา ถ้าเรารักษาสภาพจิตใจของ

รูปที่ 31
หน้า 59 – 60

เราสงบอยู่กับอารมณ์เฉพาะหน้า อยู่กับปัจจุบัน มันจะไม่วุ่นกับใคร ส่วนใหญ่แทนที่จะเป็นคนดู มันกระโดดลงไปเล่นเองซะทุกที ต่อไปทำตัวเป็นคนที่ดูอะไรก็เกิดขึ้นรักษาอารมณ์แจ่มใสเฉพาะหน้าของเราเอาไว้ รักษาสติสัมปชัญญะของเราเอาไว้ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้น ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนี้ ขึ้นชื่อว่าทำไมเมื่อไรก็ทุกข์แล้ว มันทุกข์เพราะเราไปแบกเอาไว้แล้ว เลยอดปาก ไม่ต้องพูดเลย

ถาม : ถ้าสมมติว่าคนอื่นขอความช่วยเหลือแม่เรา ซึ่งแม่อยากช่วย แต่อดคิดคือกลุ่มใจ เรารู้ว่าถ้าเราช่วยไปแม่หายกลุ่มใจ แต่คนกลุ่มใจคือเรา เราควรทำอย่างไรดี ?

ตอบ : กัดตลึงใจเอาสิว่าจะให้แม่หรือให้เรากลุ่ม

ถาม : ถ้าเรากลุ่มไปแล้ว แต่เราตัดสินใจช่วยจริง พอครั้งหน้ามีอีกซึ่งมันเกินกำลังตัวเราแล้ว ?

ตอบ : ถ้าเกินกำลังปฏิเสธได้จะ เขาไม่ได้บังคับที่ว่าต้องช่วยทุกครั้งไป พูดคำว่า ไม่ ให้เป็น ตัวอย่างต้องหลวงพี่โอ หลวงพี่โอในวันพระที่เข้าโบสถ์ปลงอาบัติทุกครั้งเลย คราวนี้ปลงอาบัติวัดท่าซุงนะ เขาปลงอาบัติเป็นภาษาไทย เพราะฉะนั้นทุกคนจะฟังรู้หมด เขาไม่ได้มาถึง อะหังกันเด สัมพุทธา นานาวัดฤๅโย บาลีเขาไม่เอา วัดท่าซุงเล่นภาษาไทย มาถึงก็ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ กระผมต้องอาบัติปาจิตตีย์ด้วยโกหกเขา เนื่องจากเขามายืมเงินแล้วบอกว่าไม่มี ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบความชั่วหยาบที่ข้าพเจ้าได้ล่วงอาบัตินี้ไปด้วย ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่พูด ไม่คิด ไม่ทำอย่างนี้อีก ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบด้วยเถิด ก็วันพระ ก็จะต้องมีขึ้น แล้วหัวเราะกันทุกที คือหลวงพี่โอเนะ นอกจากว่า

ท่านจะประเภทลูกแก้วแก้วใสแล้วนะ ยังอยู่กับหลวงพ่อมานาน อ่าวใสคือเป็นอันดับสงของวัดเลย หลวงพี่นั่นดีอ่าวใสอันดับสาม คราวนี้หลวงพี่โอเนอกจากบ้านตัวเองรวยแล้ว ญาติโยมยังเห็นหน้าอยู่ทุกบ่อย ถึงเวลาฉันดีเขาจะบอก สมัยก่อนหลวงพี่โอ หลวงพี่นั่นดี หลวงตาผ่อง หลวงตานา หลวงพี่ที่ป เขาจะท่องมาเลย คุณจะนิมนต์ใครบ้างละ ? คราวนี้ท่านก็จะสวดงค์โยะ หลวงพี่โอพอสวดงค์โยะนี้จะรวมไปเรื่อยครบหมื่นเมื่อไหร่ฝากประจำ ๓ เดือน ครบหมื่นเมื่อไหร่ฝากประจำ ๓ เดือน คนก็ว่าหลวงพี่โอรวย ถึงเวลาโยมสวดงค์ พี่ก็บอกไม่มีไว้แล้ว ก็ไปปลงอาบัติ ความจริงไม่มีนะ หลวงพี่สอนไว้แล้ว บอกไม่มีนะ ให้เข้าใจว่าเราไม่มีให้เขายืม แต่ที่เราจะใช้นะเรามี แต่ว่าอย่างว่านั่นแหละ ถ้าพี่เขาใจละเอียด เขาก็ประเภทจิตใจ ภูเขาเขาแล้วนี่หว่า ก็ไปปลงอาบัติมันซะได้ทุกวันพระเหมือนกัน คราวนี้ที่หลวงพี่โอท่านเอาไปฝากในลักษณะอย่างนั้น พอถึงเวลา ๑ ปี หลวงพี่โอจะสร้างพระประธานถวายวัดไต่วัดหนึ่งให้เป็นประธานในโบสถ์ ๑ องค์ คราวนี้เข้าใจหรือยังว่าหลวงพี่โอเขาฝากเงินไว้ทำไม? แล้วหลวงพี่โอถ้าหากว่าสั่งทำข้างเขาจะลดให้พิเศษจะ ซักกันอยู่ นึกๆ แล้วก็ขำดี เพราะฉะนั้นของเราถึงเวลาปฏิเสธบ้าง ก็ขนาดปฏิเสธแบบที่ว่ามีใช้เองแต่ไม่มีให้เขาจะ หลวงพี่ก็ยังสอนมาแล้ว ปฏิเสธเพราะไม่มีจริงๆ มันก็ต้องปฏิเสธได้สิ เอามั่งมัย? ถึงเวลา ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ พวกพระน้องๆ ก็หัวเราะกันแล้วละ แหงๆเลยขอเดิม และโยมก็เหลือเกินนะ มันตั้งทำอะไรเงินพระ อาตมาเองเฝ้าหน้าห้องให้หลวงพี่โอ เขาโทรมาใช้มัย พระคุณท่านเจ้าข้า ขออนุญาตกู้เงินหลวงพี่ซัดสามแสนได้มัยเจ้าคะ? บอกโยม

กระโถนช่างธรรมดาอัน

พระที่ไหนเขาให้กูเงินได้เล่า มีแต่ถ้าหากว่าโยมจะถวายก็เอามา
เขายกกว่าวัดนั้นวัดนี้เขาให้กู ดอกเท่านั้นดอกเท่านั้น บอกเวรเลยกู
มีจริง ๆ ้วย ก็บอกเขายกโยมจำถ้าเขาให้กูก็กูที่นั่นแหละจะ ที่นี้
ไม่มีให้กูหรอก ไม่รู้จะว่ายังไง มันมีจริงๆด้วย ประเภทที่เอาไปปล่อย
ดอก เอาไปให้กู เอาไปซื้อที่ซื้อไรกันนะ ทองผาภูมิ ตอนนี่เจ้าอาวาส
โดนตั้งไป ๒ องค์เพราะเอาเงินสงฆ์ไปซื้อที่ไว้ ซื้อที่ไว้ไม่ซื้อที่เปล่า
ไปลงมะนาวไว้อีกต่างหาก ถึงเวลาก็ไปรดน้ำมะนาว คนเห็นแล้วมันทุเรศ
ลูกตา ก็เลยฟ้อง พอฟ้องร้องขึ้นมา เจ้าคณะรับผิดชอบตามสายงานก็ต้อง
ไปพิจารณาดูว่ามันจริงอย่างที่เขาวาหรือเปล่า บางทีก็เป็นการใช้ความ
ไป ปราบกว่าไปถึง ไม่ต้องพิจารณาเลย พระคุณท่านกำลังรดน้ำอยู่พอดี
ก็เลยต้องให้เขาพ้นจากตำแหน่งไป หากคนมาเป็นแทนโอย...เบื่อเหลือ
เกิน คือเขาไม่รู้ว่าโทษมันเกิดจากเอาของสงฆ์ไปใช้จะเป็นอย่างไร
ถ้าหากว่าเขารู้ เขาคงไม่กล้าทำอย่างนั้น บางทีเขาไม่รู้เขาก็ทำไปรีนเรง
บันเทิงใจ กูรวายแล้วแน่ๆเลย มีที่ตั้งหลาย๑๐ไร่ตายเมื่อไหร่แล้วรู้... !

